

RAHMET VE CİHAD PEYGAMBERİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn... Alâ niamihi'z-zâhîretü ve'lbâtıneh... Hamden kesîren tayyiben mübâreken fîh... Kemâ yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ ve senedinâ ve üsvetine'l-haseneti muhammedini'lmustafâ... Ve âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn... Emmâ ba'd:

Aziz ve muhterem ve kıymetli ve sevgili kardeşlerim!

Mevlid Kandili gecemiz mübarek olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri cümleimize, sevdiklerinizle beraber uzun seneler böyle nice mübarek günlere, kandillere, mânevî nimetlere, saadetlere, mübarek zamanlara, mekânlara ermenizi, iki cihanda aziz ve bahtiyar olmanızı nasib eylesin...

Tarih kitaplarının yazdığına göre, 1422 sene kadar önce, bir ilkbaharın nisan ayının 20. gününde, bir pazar gününü pazartesiye bağlayan gece; yâni *pazartesi gecesi* diyorlar eskiler ona... Çünkü, akşam ezanı ile beraber ertesi günün gecesi başlamış oluyor.

Pazartesi gününe de, *yevmü'l-isneyn* derler Araplar. *Yevmü'lehad* pazar günü, *yevmü'l-isneyn* pazartesi günü. İsneyn gecesi, yâni

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

pazartesi gecesi, yâni pazarı pazartesiye bağlayan gecede, gün doğmadan, şu yaşadığımız âleme iki cihan güneşi Muhammed-i Mustafâ SAS Hazretleri doğdu.

Peygamber SAS, şu kâinatın hâlikı ve mâlikı ve mutasarrıfı olan Rabbimiz Allah Azze ve Celle Hazretleri'nin eşref-i mahlûkâtıdır. Yâni yarattığı mahlûkatın ihtilafsız, hilafsız, şeksiz, şüphesiz, tereddütsüz en sevgilisi, en şerefli, en faziletli, en üstünüdür. Hem buna Kur'an-ı Kerim şâhid, hem Kur'an'dan evvel indirilmiş kitaplar şâhid... Hem Peygamber SAS Efendimiz,

Allah emretti diye bunu kendi mübarek ağzıyla bizlere ifade eylemiş; hem de Peygamber Efendimiz'den önceki peygamberlerin hepsi Peygamber Efendimiz'i sevmiş, saymış, medheylemiş ve müjdelemiş. Bu da Kur'an-ı Kerim'le sabit...

Yâni, inkâra imkân olmayan hakikatleri söylüyorum. Şeksiz, şüphesiz sağlam delillere dayalı sözleri söylüyorum. Allah-u Teâlâ Hazretleri Kur'an-ı Hakîminin müteaddit ayetlerinde, bizim Peygamberimiz'i daha önceki ümmetlere bildirdiğini, daha önceki peygamberlerin Peygamber Efendimiz'i ümmetlerine tarif ettiğini bildiriyor. *Asdaku'l-kâilîn, sadaka'llahu'l-azîm...* Allah-u Azîmü'ş-Şan Hazretleri'nin Kur'an-ı Kerim'i haktır, sözü haktır, böyledir. İşin aslı, gerçeği, hakikati budur.

a. İbrâhim AS'ın Dua Etmesi

Peygamber SAS Efendimiz'i, Hazret-i Adem Atamız da biliyordu. Peygamber Efendimiz SAS Hazretleri'ni Hazret-i İbrâhim AS da

biliyordu. Kader-i ilâhiyi Allah'ın bildirmesiyle, kendisinin nesl-i pâkinden, sulb-ü pâkinden öyle bir Seyyidü'levvelîne ve'l-âhirîn geleceğini, Peygamber Efendimiz'in geleceğini o da biliyordu. Bunlar zor şeyler değil... Allah bildirdi mi, rüyada gösterdi mi, ilham etti mi insanın bilmesi mümkün olan; bizim gibi açız, naçiz kimselerin dahi hayatında küçük misali görülen hadiseler...

İbrâhim AS nasıl dua ediyordu Kur'an-ı Kerim'in ayetlerinde bize bildirildiğine göre:

رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ
عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ
أَفْعِدَّةَ مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ وَارْزُقْهُمْ مِنْ
الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ

(ابراهيم: ٢٧)

(*Rabbenâ innî eskentü min zürriyyeti*) “Yâ Rabbi, ben evlât ve çocuklarımdan birisini, onlardan birisi olan İsmâil AS'ı ve annesini; (*min zürriyyeti*) benim zürriyetimden başka kimseler de var, onlardan bir tanesi olan bu İsmâil AS'ı, annesiyle beraber iskân ettim. , Senin emrin, fermanın üzerine götürdüm, yerleştirdim. (*Bi-vâdin*) Öyle bir taşlık vâdiye ki, (*gayri zî zer'in*) ekin bitmez, içinde bir yeşillik olmayan, taşların arasında bir vâdiye iskân ettim yâ Rabbi...”

(*İnde beytike'l-muharrem*) “Sıradan bir vâdi değil; Allah-u Teâlâ Hazretleri tarafından kudsileştirilmiş, kutsal bir vâdiye... Allah’ın meleklerinin daha evvelden işaretlemiş olduğu bir mahalle... Hazret-i Adem’in ibâdethâne binâ etmiş olduğu bir yere... (*İnde beytike'l-muharrem*) Senin muhterem ibâdethânenin, evinin olduğu o kutsal yere götürdüm yâ Rabbi! Ekin bitmeyen, o taşlar arasındaki o vâdiye bıraktım, sen emrettin diye...”

(*Rabbenâ li-yukîmü's-salâte*) “İnsanlar namaz kılsınlar diye...”

(*Fec'al ef'ideten mine'n-nâsi tehvî ileyhim*) İnsanların gönüllerine bir aşk şevk ver, ziyaret etmek şevki ver, insanlar buraya ziyarete gelsinler.” Daha ev yok, çöl orası... (*Ve'rzukhüm mine's-semerât*) Burada bıraktığım şu evlâtlarıma da meyvalar ikram et! (*Leallehüm yeşkürûn*) Bunlara türlü türlü nimetler ver, şükretsinler yâ Rabbi!” (İbrahim, 14/37) dedi, dua etti.

Hatırlarsınız, duymuşsunuzdur: İbrâhim AS boynunu bükük, vicdanı, içi üzgün bırakıp giderken, İsmâil AS’ın annesi Hâcer Validemiz sesleniyor arkadan:

“—Yâ İbrâhim, bizi kime bırakıyorsun, nereye gidiyorsun, niçin gidiyorsun? Bak küçük çocuğumla beni bıraktın. Ben bir kadınıyım. Bu çocuk küçük bir çocuk. Ekin bitmez bir vâdi. Su yok, yiyecek yok, içecek yok. Meskûn bir mahal, meskûn bir mıntıka değil... Evet mukaddes beytin mahalli ama, beytten de bir iz ve emare

kalmamış... Sen peygambersin, eb-i rahimsin. Bunu nasıl yaparsın yâ İbrâhim?”

İbrâhim, (*ebün rahîmün*) demekmiş; çok merhametli bir baba...

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ

(التوبة: ١١٤)

(*Inne ibrâhîme leevvâhun halîm*) [Şüphesiz ki İbrâhim AS çok duygulu, çok halim idi.] (Tevbe, 9/114)

“—Çok merhametli bir insanken, gözü yaşlı bir insanken; hilim sahibi, çok ah vah eden, çok duygulu bir insan iken, sen bunu nasıl yapar bırakırsın?”

İnsanın tüyleri diken diken oluyor. Düşünürken, anlatırken, anlarken, dinlerken tüyleri diken diken oluyor.

“—Nasıl yaparsın bunu yâ İbrâhim, nereye gidiyorsun? Üstte güneş, altta çatır çatır kaya... Dükkân yok, ev yok, insan yok; nasıl bırakıp gidiyorsun? Bunu Allah’ın emriyle mi yaptın?”

İbrâhim AS diyor ki:

“—Evet Allah’ın emri, vahyi üzere, böyle işaret olduğu için, ondan sizi buraya bıraktım.”

İbrâhim AS’ın sadâkatı böyle. Allah’ın Halîli...

İnsan sevdiklerinden fedakârlık yapmadan, kulluğu belli olmuyor ki... Sevdiklerini infak edecek, sevdiklerini harcayacak, sevdiklerini feda edecek ki, Allah’ı her şeyden daha çok

sevdiği anlaşılın... Sevgili hanımını bırakıyor. Beklediği, özlediği, duasını ettiği çocuğunu bırakıyor oraya... Allah emretti diye.

Yine, Allah rüyamda emretti diye, sevgili oğlunu kuzu gibi kurban etmeye kalkışıyor. Ona da eyvallah diyor, yâni ona da itiraz yok. Allah'ın emirleri, imtihanı... Peygamber büyük peygamber, Allah'ın imtihanı da şiddetli... Herkesin kaldıramayacağı imtihan.

“–Nereye gidiyorsun?”

“–Gidiyorum, Allah emretti.”

“–Bizi kime bırakıyorsun?”

“–Allah emrettiği için, Allah'a bırakıyorum, gidiyorum.”

“–Eh, mâdem Allah emretmiş, Allah bize yeter.” diyor.

O da peygamber hanımı, o da olgun, o da düşünmesini, inanmasını, tevekkül etmesini, yardımın nereden geleceğini bilen mübarek Vâlidemiz. “Eh, mâdem Allah emretmiş, o halde endişem yok!” diyor. Evlâdıyla baş başa kalıyor.

İbrâhim AS aniden kaybolup gidiyor. İyi de nasıl gidiyor? Tayy-ı mekânla mı gidiyor? Süratle mi gidiyor? Yavaş yavaş mı gözden kayboluyor? Kaybolup gidiyor. İbrâhim AS gitmeden önce:

رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ

(البقرة: ۱۲۹)

(*Rabbenâ ve'b'as fîhim rasûlen minhüm*) “Yâ

Rabbi, onların içinden peygamber gönder. (Yetlû aleyküm âyâtike) Onlara âyetlerini okuyan, onlara hak yolu gösteren peygamber gönder!” (Bakara, 2/129) diye dua ediyor. Onun için, Peygamber Efendimiz asırlar sonra diyor ki:¹

دَعْوَةُ أَبِي إِبْرَاهِيمَ وَبُشْرَى عِيسَى بِي

(حم. طب. عن أبي أمامة)

(Da'vetü ebî ibrâhim) “Ben babam, atam İbrâhim AS'ın duasıyım.” İbrahim AS'ın elini kaldırıp da: “—Yâ Rabbi, sen bunları rızıklarınla rızıklandır! Bu ekinsiz vâdide bıraktım ama sen Rezzak-ı âlemsin, sen bunları rızıklandır... Sen bunları yalnız koyma... Sen bunları itibarlandır... Sen bunların içinden peygamber çıkart, insanları doğru yola irşad etsinler.” diye dua ediyor.

Yâni Allah'ın bildirmesiyle, ileride olacakları kendisine bildirmiş olmasıyla, yapılabilecek duaları yapıyor. Duası da aynen öyle çıkıyor.

¹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.262, no:22315; Taberânî, *Mu'cemü'lKebîr*, c.VIII, s.175, no:7729; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.155, no:1140; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.II, s.402, no:1582; İbnü'l-Ca'd, *Müsned*, c.I, s.492, no:3428; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.46, no:113; Heysemî, *Müsnedü'lHâris*, c.II, s.867, no:927; Ebû Ümâme RA'dan.

Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.656, no:4174; İbn-i Esîr, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.1286; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.I, s.170; Hâlid ibn-i Ma'dân Rh.A'ten.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.511, no:31829; *Câmiu'l-Ehâdîs*, c.XII, s.478, no:12347.

b. İSÂ AS'ın Müjdesi

(*Ve büşrâ îsâ bî*) “Hazret-i İSâ'nın müjdesiyim.” buyurdu Peygamber SAS Efendimiz.

Peygamber Efendimiz Hazret-i İSâ AS'ın müjdelediği insan... Nereden belli? Kur'an-ı Kerim buyuruyor ki:

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ إِنِّي
رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ
وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي إِسْمُهُ أَحْمَدُ
(الصَّف:٦)

(*Ve iz kâle îse'bnü meryem*) “Hani o Meryem Vâlidemiz'in oğlu İSâ AS ne demişti, hatırlayın o günü ki...” buyuruyor Allah-u Teâlâ Hazretleri:

(*Yâ benî isrâil*) “Ey İsrâil oğulları! (*Innî rasûlü'llâhi ileyküm*) Ben size Allah'ın gönderdiği vazifeli mürsel bir kişiyim, peygamberim. Haber getiren, Allah tarafından gönderilmiş bir kimseyim!”

(*Musaddikan limâ beyne yedeyye mine't-tevrâh*) “Ben ortaya ters, yeni bir şey çıkartmıyorum; sizin bağlandığınız Mûsâ AS'ın, sevdiğiniz, bildiğiniz peygamberlerin, bağlı olduğunuz kitabın, Tevrat'ın mefhumunu, mânâsını tasdik ediciyim! Tevrat'la size indirilmiş olan ahkâm Allah tarafından indirilmiştir; ben bunu tasdik ediyorum, doğruluğunu ifade ediyorum. Reddetmiyorum, aykırı bir şey çıkartmıyorum.

Onu tasdik ediciyim. Binaen aleyh, benden çekinmeyin, bana itiraz etmeyin! Ben de Mûsâ AS gibi, İbrâhim AS gibi, sizin bildiğiniz, Tevrat'tan sonra tanıdığınız peygamberler gibi, Allah'ın gönderilmiş elçisiyim!”

(*Ve mübeşşiran bi-rasûlin ye'ti min ba'di'smühû ahmed*) “Benden asırlarca sonra bir peygamber gelecek, adı da Ahmed olacak. (*Min ba'di*) Benden sonra gelecek.” (*Ismühû ahmed*) Bir Peygamber gelecek diye söylemiyor, adıyla söylüyor. “Adı Ahmed olacak bir peygamber gelecek. Onu müjdeleyiciyim, vazifem o.” Bir, eskiyi tasdik; iki, müstakbeli, istikbalde, asırlar sonra gelecek olan peygamberi de size müjdelemek... Neden? Alemlere rahmet...

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

(الأنبياء: ١٠٧)

(*Ve mâ erselnâke illâ rahmeten li'l-âlemîn*) [Biz seni ancak alemlere rahmet olarak gönderdik.] (Enbiyâ, 21/107)

Rahmet ne demek? *Rahmet* tabii, acımak demek aslında. Allah CC insanlara acıdığı için, dalâlete düşmesinler, sapıtmasınlar, şaşırmasınlar, yoldan çıkmasınlar, gazaba uğramasınlar, cehennemlik olmasınlar diye acıdığı için, peygamber gönderiyor. Alemlere rahmet olarak...

Tek bir ümmete değil, tek bir şehre değil, tek bir bölgeye değil, tek bir millete değil, tek bir kavme değil, alemlere rahmet olarak Peygamber SAS Hazretleri'ni göndermiş olduğunu, bu âyet-i

kerimeden de biliyoruz. Başka âyet-i kerimeler de var.

Her peygamberin vazifesi geldiği zaman:

“—Aman ey bana inanan insanlar, siz ölürsünüz, sizin evlatlarınız dünyaya gelir nesilleriniz ürer. Nesilden nesile bu bilgiyi götürün! Ahir zaman peygamberi, alemlere rahmet olarak bir peygamber gelecek; o geldiği zaman inansınlar, ona tâbi olsunlar, ona yardım etsinler!

لَتُؤْمِنَنَّ بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ قَالَ أَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ
ذٰلِكُمْ اِصْرِي قَالُوا اَقْرَرْنَا

(آل عمران: ٨١)

(*Letü'minünne bihi ve letensurunnehû. kàle e akrartüm ve ehaztüm alâ zâliküm isri*) [Ona mutlaka inanıp yardım edeceksiniz diye söz almış; “Kabul ettiniz ve bu ahdimi yüklediniz mi?” dediğinde, (*Kâlû akrarnâ*) “Kabul ettik!” cevabını vermişlerdi.] (Âl-i İmran, 3/81)

Karşılıklı; tamam mı, söz mü, kabul mü diye böyle ümmetlere peygamberlerinin söylediği bir husus.

Kur'an-ı Kerim'de sarıh bunlar. Peygamber Efendimiz gelmeden hristiyanların, yahudilerin o alemlere rahmet olan peygamberin geleceğini bekledikleri, kitaplarında bir gerçek. Onların kitaplarında da bir gerçek...

Yâni hiç tahmin etmezsiniz, Orta Asya'da yapılan kazılarda çıkan Budist metinlerinde,

Maytırsimit diye onların dilinde, bir büyük kurtarıcının geleceği o kitaplarda da var. Demek ki onlara da hak peygamber göndermiş Allah...

وَإِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ

(فاطر: ٢٤)

(*Ve in min ümmetin illâ halâ fîhâ nezîr*) [Allah'ın lütfuyla, rahmetiyle îkazcı, haberci, beşîr, nezîr, peygamber gönderilmedik hiçbir kavim yok ki...] (Fâtır, 35/24) Hiç peygamber gönderilmemiş bir kavim olmadığından, demek ki Hintlilere de bir kurtarıcı ahir zaman peygamberi geleceği müjdelenmiş de, onlar da bir Maytırsimit gelecek diye bekliyorlar. Yâni onların Sanskrit metinlerinde ismi böyle geçen bir peygamber.

Hatta *Prophity In Old Books* isimli İngilizce bir eserde, bütün dinlerin mukaddes kitaplarından böyle bir peygamberin geleceğine dair bilgileri toplamış, kitaba basmış; Sanskritçe'si bu, İngilizce'si bu, şu dilden şu, Yunanca'dan şu, Latince'den bu sayfalarca hangi ümmetlerde, hangi milletlerde böyle rivâyetler varsa toplamış.

Ve İncil kelimesi, *Evangelos* kelimesi, onların dilinde müjde demek. Abdü'l-ehad Davud diye bir papaz var. Bu önemli bir şahsiyet. Bu İstanbul'a da gelmiş, burada da yaşamış 1900'lü yılların başlarında aslında Süryâni, Ermeni aslından. Onun için Süryânice'yi öğrenmiş, onun için Ermenice'yi öğrenmiş, onun için

Yunanca'yı öğrenmiş, Latince'yi öğrenmiş, din tahsili yapmış. Vatikan'a gitmiş, İngiltere'ye gitmiş, çifte çifte doktoralar yapmış, dini tahsilini yükseltmiş.

Ama eski adı neydi? Eski adı Abdü'l-mesih Davud'du. Mesih'in kulu... Yâni onlar İsâ AS'a Mesih dediklerinden, "İsâ'nın kulu" adını koymuş babası. Papaz olarak yetişmiş, profesör olmuş, İran'da profesörlük yapmış, din adamlığı yapmış, kilise idâre etmiş, kilisede hristiyanlara vaazlar vermiş, yaşamış, tecrübe kazanmış, İngilizcesi var, İtalyancası var, Arapçası var, Farsçası var. Derya gibi bir insan Abdü'l-mesih Davud...

Amma incelemelerinin sonunda, hak peygamberin Muhammed-i Mustafâ SAS olduğunu anlamış, hak dinin İslâm olduğunu anlamış, Allah'ın bir olduğunu anlamış... Öyle Abdü'lmesih falan yok, adını Abdü'l-ehad koymuş. Abdü'l-ehad: Ehad olan Allah'ın kulu... Öyle Mesih'in kulu falan değil, Ehad olan Allah'ın kulu diye adını Abdü'l-ehad koymuş, değiştirmiş. Hakka döndürmüş kendisini. Özünü hakka döndürmüş, İslâm'a girmiş. Çok eserleri var. "İncil ve Salib" diye kitabı var. Daha başka eserleri var. Osmanlıca olarak basılmış. Yeni harflerle de basılmış olanları var.

Çok büyük bir âlim. Müslüman oldu müslüman olarak yaşadı. Ondan sonra 1930'lu yıllarda galiba Amerika'ya gitmiş, oradan sonrası biraz karışık. Kilisenin ne yaptığını bilmiyorum yâni. Belki de peşine düşüp de, bir suikast yapıp yapılmadığını da bilmiyorum.

Diyor ki: “*Evangelos*, yâni *İncil*, müjde demektir. Çünkü Hazret-i İlsâ'nın konuşmalarının, irşadlarının, vaazlarının, büyük bir kısmı, gelecek olan peygambere ait müjdeyle geçiyordu. Konuşmaları onunla geçiyordu.” Yâni, Hazret-i İlsâ, Peygamber Efendimiz'i tebşir etmek için, mübeşşir olarak önceden; gelecek böyle bir kimse diye çalışmış, en çok böyle çalışmış.

“—Sen o eski kutsal kitaplarda bahsi geçen, çok büyük olan o peygamber misin?” diyorlar Hazret-i İlsâ'ya. “Sen o musun? Tevrat'ta geçen, daha önceki kitaplarda geçen, Allah'ın o medhettiği peygamber misin?”

“—Hayır, ben o değilim! Ben onun müjdecisiyim. O benden sonra gelecek! Ondan sonra başka peygamber gelmeyecek.” diye ifade ediyor.

Bunu hristiyan alimler bilir, yahudi alimler bilir. İnsaf edenler itiraf da etmişlerdir. Allah'tan korkanlar kendi yanlarındaki bilgiyi saklamayanlar söylemişlerdir.

c. Peygamberlerin Önderi

Peygamber Efendimiz de söylüyor bunları. Niçin söylüyor? Bilgilenin diye söylüyor. Buyurmuş ki meselâ, burada bizim kitabımız, *Râmuzü'l-Ehâdis* hadis kitabımız ya, orada hadis-i şerifler var. Oradan okuyalım şu mübarek akşama uygun olarak.

Buyuruyor ki Peygamber SAS, bir hadis-i şeriflerinde:²

²Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.61, no:170; Dârimî, *Sünen*, c.I, s.40, no:49; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VIII, s.456, no:13924; Beyhakî, *el-l'tikad*, c.I, s.173, no:151; Câbir RA'dan.

أَنَا قَائِدُ الْمُرْسَلِينَ وَلَا فَخْرَ وَأَنَا خَاتَمُ النَّبِيِّينَ
وَلَا فَخْرَ وَأَنَا أَوَّلُ شَافِعٍ وَمُشَفِّعٍ وَلَا فَخْرَ

(الدارمی، کر. عن جابر)

RE. 151/2 (*Ene kàidü'l-mürselîne ve lâ fahra*) Ben bütün peygamberlerin önderi, komutanı ve başbuğuyum. Öğünmek yok, Allah böyle takdir eylemiş. Ben Allah'ın takdirini ifade ediyorum size.

(*Ve ene hâtemü'n-nebiyyîn*) Ben peygamberlerin hatemiyim, sonuncusuyum, mühürlenışı, işin en sonuncusuyum; (*ve lâ fahr*) öğünmek yok. Yâni, Allah beni bu vasıfla tavsif eylemiş. (*Ve ene evvelü şâfiin ve müşeffain ve lâ fahr*) Mahşer gününde de kendisine ilk defa şefaath imkânı bahşedilecek, şefaath salâhiyyeti verilecek kimse benim. Şefaath ettiği zaman da şefaathi kabul olunan, şefaathi reddedilmeyecek olan kimse de yine benim; (*ve lâ fahr.*) öğünmek yok!” buyurmuştur.

d. Ademoğullarının Efendisi

Başka bir hadis-i şerifi var arka sayfada, Tirmizî'de hasen hadis diye ve İbni Mâce'de, Ebû Said el-Hudrî Hazretleri'nden rivayet edilmiş. Aynı mânâları ifade ediyor.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:³

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.404, no:31883; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.31, no:5729.

³ Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.308, no:3148; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1440, no:4308; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.2, no:11000; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

أَنَا سَيِّدُ وَلَدِ آدَمَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا فَخْرَ وَبِيَدِي
لِوَاءِ الْحَمْدِ وَلَا فَخْرَ وَمَا مِنْ نَبِيٍّ يَوْمَئِذٍ آدَمُ فَمَنْ
سِوَاهُ إِلَّا تَحْتَ لِوَائِي وَ أَنَا أَوَّلُ مَنْ تَنْشَقُّ عَنْهُ
الْأَرْضُ وَلَا فَخْرَ وَأَنَا أَوَّلُ شَافِعٍ وَأَوَّلُ مُشَفَّعٍ

وَلَا فَخْرَ

(حم. ت. حسن، ه. عن أبي سعيد)

RE. 152/2 (*Ene seyyidü veledi âdeme yevme'l-kıyâmeti*) “Ben kıyamet gününde Ademoğlunun efendisiyim, en soylusu, en asaletlisiyim. Dünya asaleti değil âhiret asaleti. Ahirette Ademoğullarının seyyidiyim, (*ve lâ fahr*) öğünmek yok...” (*Bi-yedî livâü'l-hamd*) “Elimde o mahşer günü hamd sancağı bulunacak, Livâü'l-Hamd bulunacak; (*ve lâ fahr*) öğünmek yok. Bunu öğünmek için söylüyor değilim, gerçek bu.”

(*Ve mâ min nebiyyin yevme izin âdemü femer sivâhü illâ tahte livâî*) “Hiç bir peygamber olmayacak ki, o gün benim o *Livâü'lHamd* sancağımın altında toplanmış olmasın...” Adem AS dahil ve ondan sonraki peygamberler... Adem AS peygamberlerin evveli, ilk insan, ilk

İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XIV, s.398, no:6478; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan. Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XIII, s.401, no:7493; Abdullah ibn-i Selâm RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.530, no:31882; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.15, no:11; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.25, no:5712.

peygamber. Adem AS ve ondan sonraki bütün peygamberler, Peygamber Efendimiz'in Livâü'l-Hamdi altında toplanacaklar.

(*Ve ene evvelü men tenşakku anhü'l-ard*) “Ve *ba'sü ba'de'l-mevt* olduğu zaman, yeryüzünde kabrinden ilk kalkacak olan kişi ben olacağım!” İlk önce kabr-i nebîden Peygamber SAS *ba'sü ba'de'l-mevt*'te kalkacak. (*Ve lâ fahr*) “Bunlar öğünmek için söylenen sözler değil.”

(*Ve ene evvelü şâfiin ve evvelü müşeffain ve lâ fahr.*) “İlk şefaati edecek olan benim ahirette ve şefaati kabul olunacak olan benim. Öğünmek için söylemiyorum, bu bana Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin ikramıdır.” diye Peygamber SAS Efendimiz bize buyurmuş.

e. Rahmet Peygamberi

Bir başka hadis-i şerifinde buyuruyor ki:⁴

أَنَا مُحَمَّدٌ وَأَحْمَدُ أَنَا رَسُولُ الرَّحْمَةِ

(ابن سعد عن مجاهد مرسل)

RE. 153/4 (*Ene muhammedün*) “Ben Muhammed'im.” Dedesi o ismi koymuş. Demişler ki:

“—Bu isim pek duyduğumuz isim değil. Araplar arasında Hâşim var, bilmem ne var, çeşitli başka isimler var ama, bu rastlanan, bilinen bir isim değil. Bunu nereden koydun, ne demek yâni bu? Niye bu torununa bu ismi koydun?” demişler.

⁴ İbn-i Sa'd, *Tabakâtü'l-Kübrâ*, c.I, s.105; Mücâhid Rh.A'ten. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XI, s.627, no:32167; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.35, no:5736.

Mâlûm, yetim olarak doğdu Peygamber SAS Efendimiz. Dedesine soruyorlar, “Niye Muhammed adını koydun?” diye. O da:

“—İstedim ki gökte de, yerde de herkes onu öğsün medhetsin, ona hamdetsin, iki cihanda makbul olsun diye; yâni gökte ve yerde makbul olsun diye.” bu ismi koyduğunu söylemiş. Tabii Allah ilham ediyor.

Diyor ki Peygamber SAS Efendimiz: (*Ene muhammedün*) Ben Muhammedim! (*Ve ahmedün*) Ben aynı zamanda *Ahmed*'im!” Evet, İncil'de Ahmed adıyla geçiyordu. *Ahmed* de hem çok hamdeden, çok hâmid mânâsına gelir, ism-i fâilin ism-i tafdili olur; hem de hamîd, yâni Mahmud mânâsına ism-i mef'ulün ism-i tafdili olur. Yâni çok medhedilen olur, yine Muhammed mânâsıyla birleşir. Mânâ olarak aynı. O da ism-i tafdil yâni.

Meselâ ne diyoruz: *Ahsen*, en güzel; *atyeb*, en hoş; *ekber*, en büyük... Onun gibi, *Ahmed*; yâni hamde, öğülmeğe, medhedilmeye şayeste en yüce şahsiyet mânâsına... Veyahut; “Allah'a en çok hamdeden, hamda lâıyk olduğu şekilde hamd sıfatıyla bilip, öğüp ona o şekilde peygamberlik eden kimse” mânâsına.

(*Ene rasulü'r-rahmeh*) “Ben rahmet peygamberiyim!” Peygamber Efendimiz'i Allah-u Teâlâ Hazretleri alemlere rahmet olarak göndermiş. Kalbine eşsiz, engin, sonsuz rahmet duygusu vermiş. Merhametli, yetimleri kollayan, dullara yardım elini uzatan, insanları affeden, kusurları bağışlayan; eline gelenleri cömertçe harcayan,

fakirlerin dertlerine, yaralarına merhem sarmağa çalışan; zâlimlerin zulmünü engellemekte hiç tereddüt göstermeyen... Yâni zâlime dur demek de merhametin icabı. Hem ona merhamet, hem mazluma merhamet... Çünkü, zâlimi zulmünden alıkoymak da, ona yardımdır.

Peygamber SAS Efendimiz bir hadis-i şerifinde ne buyuruyordu:

“—Müslüman kardeşiniz zâlim olsa da ona yardım edin, mazlum olsa da yardım edin!”

“—Yâ Rasûlallah, mazlum olduğu zaman yardım ederiz, yardımına koşarız, kurtaralım! Ama, zâlimken nasıl yardım edeceğiz?”

“—Onu zulmünden men edersiniz, yaptırmazsınız zulmünü; o da ona yardımdır. Çünkü, zulmederse günaha girecek, günaha girerse gazaba uğrayacak. O halde zulüm yaptırmayın; o da ona yardımdır.

Onun için, kötülüğü engelleyeceksiniz. Arkadaşınızın kötülüğüne göz yummayacaksınız, yaptırmayacaksınız, yapma böyle diyeceksiniz. Yâni dünyada, “Yapma böyle, hapse girersin! Yapma böyle, denize düşersin! Yapma böyle, araba altında kalırsın!” diyorsun da, niye “Ahi-rette cehenneme düşersin!” demiyorsun kardeşine? Yangında yanacağı zaman, ahşap binanın içine kahramanca dalıyorsun da, dumandan boğulacakken baygın vaziyetteki kardeşini omuzunda çıkartıyorsun, yardım ediyorsun da; niye cehenneme düşmesine engel olmaya çalışmıyorsun? Merhametin yok mu?

Ne güzel, bizim bir hâkim arkadaşımız... Zâlim

bir akrabası var onun... Zâlim olduğu kesin. Onun kapısına gitmiş. Müslüman, eli tesbihli, yüreği Allah korkusuyla dolu hâkimin, takvâ ehli bir kimse... Ötekisinin mertebesi yüksek. Bu daha genç, dünyevî mertebesi biraz daha aşağıda... Uhrevî mertebesi çok yüksek. Kâfir, mü'minin ayağının tozu olamaz. Gitmiş...

Demiş ki:

“—Ağabey geçen gün tesbih çekiyordum, ibadet ediyordum. Gözüme Allah bir şey gösterdi. Aklıma bir şey geldi. O sorumluluk duygusuyla bugün sana geldim. Müsaade et de anlatayım!

“—E anlat yeğenim!” demiş. “Anlat nedir, ne düşündün bakalım?”

Demiş ki:

“—Ağabey sen de hâkimsin, ben de hâkimim. Sen yüksek hâkimsin, ben orta boylu bir hâkimim. Şimdi senin halini ben biliyorum; inancın yok, zulmün çok, haksızlıkları yapan bir kimse-sin... Düşünürken gözümün önüne geldi ki, kıyamet kopmuş, insanlar ayrılıyor cennetlikler, cehennemlikler... Cehennemlikleri zebâniler önlerine katmışlar cehenneme

sürüyorlar. Onların içinde sen de varsın. Önümüzden geçerken şöyle başını kaldırdın, bana baktın. Şöyle bir bakışla baktın ki:

‘—Yeğenim, böyle akrabalık, ahbaplık, arkadaşlık, dostluk olur mu? Mâdem işin aslı böyleydi, dünyadayken haber verseydin de ben bu duruma düşmeseydim ya! Yâni, yapılır mı böyle vefasızlık?’ gibilerinden yüzüme baktın.

Tabii seni sürüklediler, götürdüler. Ben böyle bir şey düşününce, görür gibi olunca, ürperdim, haklı gördüm bu durumu. Onun için sana geldim. Ağabey Allah'a inan, Allah'ın yoluna gir, zulmü bırak, Allah'ın istediği kul olmaya bak! Hak yola gel, müslüman ol ağabey..." demiş.

Adam etkilenmiş bu sözden. Demiş ki:

"—Yeğenim doğru söylüyorsun! Doğru söylüyorsun ama, içim imanı kabul etmiyor. Kalbim kabul etmiyor." demiş.

Aklı kabul ediyor, kalbi mühürlü... Hâni Allah mühürlüyor ya... Aklı kabul ediyor, "Yeğenim doğru söylüyorsun." diyor. Yeğenin sözünü doğru, ama kalbi mühürlü...

Hani, "Üç cuma namazına gelmeyen Allah kalbini mühürler." diye hadis-i şerif var ya... Niye biz cumasızlara çatıyoruz? Kimseye çatmak arzumuz yok, hiç kimseye kavga etmek istemeyiz ama, herkesle de kavga ederiz. Allah'ın rızası için herkesle kavga ederiz. Ama Allah'ın rızası için, kimseye de kavga etmek istemeyiz. Vursunlar kafamıza alsınlar elimizden ekmeğimizi, gık demeyiz. Allah rızası için sabır da ederiz; Allah rızası için şaha da kalkarız, aman vermeyiz.

f. İnsanların En Şerefli

Bir başka hadis-i şerifinde Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:⁵

⁵ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.45, no:111; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.584, no:32044; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VI, s.492.

أَنَا أَشْرَفُ النَّاسِ حَسَبًا وَلَا فَخْرَ وَأَكْرَمُ النَّاسِ
 قَدْرًا وَلَا فَخْرَ أَيُّهَا النَّاسُ مَنْ أَتَانَا أَتَيْنَاهُ وَمَنْ
 أَكْرَمَنَا أَكْرَمْنَاهُ وَمَنْ كَاتَبَنَا كَاتَبْنَا وَ مَنْ شِيعَ
 مَوْتَانَا شِيعْنَا مَوْتَاهُ وَ مَنْ قَامَ بِحَقِّنَا قُمْنَا بِحَقِّهِ
 أَيُّهَا النَّاسُ جَالِسُوا النَّاسَ عَلَى قَدْرِ أَحْسَابِهِمْ وَ
 خَالِطُوا النَّاسَ عَلَى قَدْرِ أَدْيَانِهِمْ وَ أَنْزِلُوا النَّاسَ
 عَلَى قَدْرِ مَرُوءَاتِهِمْ وَ دَارُوا النَّاسَ بِعُقُولِكُمْ

(الديلمى عن جابر)

RE. 153/3 (*Ene eşrefü'n-nâsi haseben ve lâ fahra, ve ekremü'nnâsi kadren ve lâ fahra. Eyyühe'n-nâs! Men etânâ, eteynâhü; ve men ekremenâ, ekremnâhü; ve men kâtebenâ, kâtebnâhü; ve men şeyyea mevtânâ, şeyya'nâ mevtâhü; ve men kâme bi-hakkînâ, kumnâ bi-hakkihî. Eyyühe'n-nâs! Câlisü'n-nâse alâ kadri ahsâbihim, ve hâlitu'n-nâse alâ kadri edyânihim, ve enzilü'n-nâse alâ kadri mürüvvâtihim, ve dâru'n-nâse bi-ukûliküm.*)

(*Ene eşrefü'n-nâsi haseben ve lâ fahra*) “Ben insanların soy sop yönünden en şerefli siyim; öğünmek yok, gerçek bu.” Hakikaten Hazret-i Adem'in soyundan insanlar çoğaldıkça, dâimâ en şerefli aileye geçmiş Efendimizin nuru... Nur-u nübüvveti İbrâhim AS'a gelmiş, İbrâhim AS'dan İsmâil AS'a gelmiş ve ne zaman insanlar çoğalıp kavimlere, kabilelere, kollara, boylara

ayrılmışsa, en şereflişinden olmuş onun soyunun aileleri...

“Ve ben Hazret-i Adem Atam’a kadar ecdadımın içinden, sülâlemin içinden hep nikâhla gelmişim. Hiç nikâhtan gayrı bir şey vuku bulmuş değil bizim ailemizin içinde...” diyor. Yâni zina ile, gayrimeşru çocukla filan gibi bir durum, asla o nesl-i pakine gölge gelmemiş Peygamber Efendimiz’in. Daima nikâhla ve insanların en şerefli soylarından, boylarından, asırlar geçtikçe süzüle süzüle gelmiş.

Onun için, Mustafâ adı. *Mustafâ* ne demek? *Musaffâ* gibi, sâfileştirilmiş demek. Süzme bal gibi yâni Peygamber SAS Efendimiz. Öyle gelmiş. (*Ene eşrefü’n-nâsi haseben ve lâ fahra*) “Öğünmek yok, soyca insanların en şereflişiyim!”

(*Ve ekremü’n-nâsi kadren ve lâ fahra.*) “İnsanların en kerîmiyim, kerem sahibiyim; öğünmek yok...”

Böyle söyledikten sonra da hitabı var. Bakalım, hitabını bilmiyoruz, dinleyelim:

(*Eyyühe’n-nâs!*) “Ey insanlar! (*Men etânâ etaynâhü*) Kim bize gelirse, biz de ona gideriz. Bize gelene biz gideriz. (*Ve men ekremenâ ekremnâhü*) Kim bize güzel muamele ederse, biz de ona güzel, kerim muamele yaparız.”

(*Ve men kâtebenâ kâtebnâhu*) “Kim bize mükâtebe yaparsa, antlaşma yapar, şu şöyle olsun, bu böyle olsun diye oturup bir yazışma ile bir şey yaparsa, biz de ona aynı muameleyi yaparız.

Biz de ona ahid ve sözde uyarız. O bizim esir kölemizi azâd ederse, biz de onunkini azâd ederiz. O bize herhangi bir güzel tavır, jest gösterse, biz de gösteririz.”

(*Ve men şeyyea mevtânâ şeyye'nâ mevtâhü*)
“Kim bizim cenazemize katılır, ‘Allah rahmet eylesin!’ der son vazifeyi yaparsa, biz de onun cenazesine gider, onun cenazesini teşyî ederiz.

(*Ve men kâme bi-hakkınâ kumnâ bi-hakkıhî*)
“Kim bizim hakkımızı, hukukumuzu yerine getirirse, bize uygun olan, bize lâıyk olan muameleyi yapar ve haklarımızı bize verirse; biz de onun hakkını kabul eder, onun hakkını verir, onun hakkında bir kusur işlemeyiz.”

(*Eyyühe'n-nâs! Câlisü'n-nâse alâ kadri ahsâbihim*) “Ey insanlar! İnsanlarla soylarına göre oturup kalkın! (*Ve hâlitu'nnâse alâ kadri edyânihim*) Ve insanlarla dindarlıkları ölçüsüne göre ülfet edin, ahbaplığınızı derinleştirin!”

(*Ve enzilü'n-nâse alâ kadri mürüvvâtihim*) “Ve insanları mürüvvetlerine göre muameleye tâbi tutun. (*Ve dâru'n-nâse biukûliküm.*) Ve insanları akıllarınızla, gönlünü alacak bir tarzda, nabzına göre şerbet vererek idare edin! Dirayetle idare edin!” buyurmuş.

Tabii, Peygamber SAS Efendimiz, çeşitli sebeplerden çeşitli şeyleri söylemek durumundaydı.

g. Cihad Peygamberi

Bir hadis-i şerifinde de buyuruyor ki:⁶

⁶ İbn-i Sa'd, *Tabakâtü'l-Kübrâ*, c.I, s.105; Mücâhid Rh.A'ten. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XI, s.627, no:32167; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII,

أَنَا مُحَمَّدٌ وَأَحْمَدُ أَنَا رَسُولُ الرَّحْمَةِ أَنَا رَسُولُ
الْمَلْحَمَةِ أَنَا الْمُقَفَّى وَالْحَاشِرُ بُعِثْتُ بِالْجِهَادِ وَ
لَمْ أُبْعَثْ بِالزِّرَاعِ

(ابن سعد عن مجاهد مرسل)

RE. 153/4 (*Ene muhammedün ve ahmedün, ene rasûlü'rrahmeti, ene rasûlü'l-melhameti, ene mukaffî ve'l-hâşiru, buistü bi'l-cihâdi ve lem üb'asü bi'z-zirâ'.*)

(*Ene muhammedün*) “Ben Muhammed'im, (*ve ahmedün*) ve Ahmed'im. (*Ene rasûlü'r-rahmeti*) Rahmet peygamberiyim. (*ve rasûlü'l-melhameti*) Savaş peygamberiyim de...”

Melhame; savaş demek. Kan dökülmesi demek. Etlerin kanların parça parça bölünmesi, akması demek. *Lahm* et demek. *Melhame* de etlerin, kanların kasap dükkânı gibi yerlere saçıldığı cenk demek. Ceng ü cidâl demek. Yâni, “Rahmet peygamberiyim ama, melhame peygamberiyim de; yâni aynı zamanda savaş peygamberiyim!”

Neden öyle? Rahmet peygamberi olduğu halde, çok merhametli olduğu halde, raûfun rahîm olduğu halde, neden savaş peygamberi Peygamber Efendimiz? Çünkü İslâm akıl, mantık, ölçü ve tabiat dini olduğu için, insan tabiatına uygun olduğundan...

Bazı insan güzel sözden anlar. Bazı insan da anlamaz. Haksızlığa devam eder. Haksızlığa devam edenin çaresi, haksızlığını zorla engellemektir.

Şimdi buyurun Sırpları düşünün! Buyurun Ermenileri düşünün! Biz merhametliyiz, asırlardır Ermenileri kesmemişiz. Yedi asır bizim Osmanlı diyarında yaşamışlar. Paşa yapmışız, Marko Paşa demişiz. Dışişlerinde görev vermişiz. Elçiliklerde oturmuşlar, kalkmışlar. Ticaret yapmışlar, zengin olmuşlar.

Ankara'nın en güzel mahallesi Keçiören Mahallesi, Ermenilerin güzel konaklarıyla; bahçeli, havuzlu, akarsulu konaklarıyla doludur. Yaşamışlar...

Kayserililer bilirler, Kayserinin en güzel yerleri onlarındır.

Başka hangi şehirleri sayayım. Hangi şehri düşünürseniz; Maraş, Adana vs... en güzel mahallelerde oturmuştur. Kilisesine devam etmiştir. Ticaretini yapmıştır, zengin olmuştur. Ve malına, canına dokunulmamıştır. Yedi asır yaşadıkları, soyları kazınmadıkları için, bu gerçeği kimse inkâr edemez.

Ama şimdi onlar yanlarında bir müslümanın yaşamasına, bir minarenin dik durmasına râzı olmuyorlar. Biz yedi asır Yugoslavya'ya hâkim olmuşuz, Balkanlara hâkim olmuşuz. Sırplar kalmış, Hırvatlar kalmış, Bulgarlar kalmış, Macarlar kalmış... Osmanlılar daha 20. Yüzyıl'ın başında çekildiler, şimdi onlar bir tek müslüman bırakmak istemiyorlar. Yaptıklarına bakın; çoluk, çocuk, kadın, erkek... herkesi öldürüyorlar.

Sonra savaşın bir de rezili var, asili var. Biz savaştığımız insanların erkekleriyle

savaşmışız; kadınlara dokunmamışız, çocuklara dokunmamışız. Efendimiz'in talimatı öyledir.

“—Kadınlara dokunmayın, çocuklara dokunmayın, ihtiyarlara dokunmayın! Kendi halinde ibadet eden rahiplere dokunmayın, ibadethanelerini yıkmayın! Ağaçları yakmayın, bozmayın!” buyurmuştur.

Ama şimdi tamamen tersi oluyor. O zaman ne gerekiyor? O zaman:

Nush ile uslanmayı etmeli tekdir, Tekdir ile uslanmayanın hakkı kötüdür!

dediği gibi oluyor şairin. O zaman da savaş şart oluyor.

Şimdi ben savaşı istemiyorum... E şimdi Ermeni saldırırsa ne olacak? Saldırıyor. Yunanlı saldırdı. Ben savaşı istemiyorum demekle olmuyor ki iş. Binaen aleyh, hakkın yerini bulması için, icabında haklı olan insanların kuvvet kullanması tabiat gereğidir. Normaldir yâni, tabîdir. Bunun aksi anormaldir. Her bakımdan kuzu gibi olmak anormaldir. Divâneliktir. Gerektiğinde aslan gibi olmak lâzımdır. Gerektiğinde kuzu gibi, melek gibi olmak lâzımdır.

Onun için, Peygamber Efendimiz hem *Rasûlü'r-rahme*'dir, hem *Rasûlü'l-melhame*'dir. Hem vahiy vardır, mübarek lisanı vardır, tatlı dili vardır, güzel yüzü vardır; hem de belinde kılıcı vardır.

Çok sabretmiştir. Çok ezâ cefâ etmişlerdir, çok sabretmiştir. Yurdundan çıkartmışlardır. Namaz kıldırılmamışlardır, üzerine işkembe koymuşlardır,

seccadesini pislemişlerdir. Kızını bineğinden düşürüp, hamileyken sakat hale getirmişlerdir. Arkasından mızrakla, atla kovalamışlardır, öldürmeğe kasetmişlerdir. Ve hayret edersiniz bu uzun mücadelelerden sonra, Peygamber SAS Efendimiz Arabistan yarımadasına hakim olmuştur. Kendisinin öldürdüğü insanlar, yâni müslümanların savaşlarında ölen insanların sayısı aklınızın, hayalinizin almayacağı kadar az; yüz küsür... Ne tahmin ederdiniz? Yüzbinler, milyonlar tahmin ederdiniz.

Bakın, Sırplar iki yüz bin, iki yüz elli bin müslüman kestiler. Bizim Çanakkale Harbinde iki yüz elli bin ile beş yüz bin arasında rivâyetler vardır, şehid verdik biz orada... Yâni karşı taraf öldürdü bizi. Bu memleket bizim memleketimizdi. Saldırdılar, biz de korurken şehid olduk.

Anlatıyorlar da, bir ihtiyar ağlayarak anlatıyormuş bizim bir arkadaşımıza:

“—Niye ağlıyorsun? Çanakkale Harbi deyince niye tüylerin diken diken oluyor? Niye ağlıyorsun?” demişler.

“—Çok acı hatıralarım var, ondan dayanamıyorum.” demiş. Ak sakallı... “Bizim Çanakkale’deki birliğimizden bir ben sağ çıktım, bir de falanca sağ çıktı. Hele en sonuncusunda Galatasaray Lisesi’nden bir sınıf savaşa geldi oraya...”

Galatasaray Lisesi’nin mezunları sene sene ayrılırsa, o sene mezunu yok. Çocuklar tam Galatasaray Sultanîsi’nden mezun olmuşlar, Çanakkale Harbine gelmişler. Yâni millet için,

din için, iman için cihada gelmişler.

O adam anlatıyor; güle oynaya, ilâhi söyleyerek, marş söyleyerek gelmişler. Toplar patlamaya başlayınca, korkmuşlar zavallıcıklar. Savaş görmüş insan değil ki, tüfek tutmasını

bilmiyorlar. Birbirlerine sarılmışlar, ağlamaya başlamışlar. Adam bunu anlatırken ağlıyor. Ağlaşmışlar, büzülmüşler yâni. O bombalar patladıkça, ölen öldükçe, kalan kaldıkça... Cehennem gibi toplar etrafa hararet saçtıkça, ahlak, vahlar etrafa yayıldıkça...

Sonra içlerinden bir tanesi bir ilâhi söylemeye başlamış. Yâni o korku krizinden sonra hepsi ilâhi söylemişler, kalkmışlar, cesaretlenmişler.

İngilizlerin bombardımanı bittikten sonra, hücumu geliyor, asker çıkartıyorlar. Yâni hallaç pamuğu gibi attıktan sonra, asker çıkartıyorlar. Tabii o askerin çıktığı sırada, bunlar arslanlar gibi saldırmışlar. O ağlayan çocuklar, genç, tıfıl, tıfıl da değil de işte delikanlı... Yâni toy askerler, arslanlar gibi saldırmışlar. Hiç bir kurtulan olmamış. Ömrünün baharında iki yüz elli bin kişi, beş yüz bin kişi...

Bunları neden söylüyorum? Peygamber SAS Efendimiz'in İslâm'ı Arap yarımadasına, tüm koca diyâra hâkim kıldığı zaman, insan zayıfatının azlığına bak! Şu merhamete bakın, şu basirete bakın, şu başarının büyüklüğüne bakın! Kırmadan, ezmeden, öldürmeden —çok azınlığı, çok müstehakları hâriç— bu iş bitmiş. Arap yarımadasından şeytan koğulmuş, imanın bayrağı reksedilmiş, oraya dikilmiş.

Böyle büyük peygamber. Böyle büyük merhametli. Böyle merhametli ama öyle (*rasûlü'l-melhame*) savaş peygamberi. Allah böyle takdir etmiş.

Hindistan mukaddes kitaplarında da bu satırları okudum. Hindistan'da racalar falan var. Onların dinlerini de bilmiyorum, sevmiyorum da, okumuyorum da... Tabii bozulmuş dinler olduğu için, okumak da istemiyorum. Ama onların kitaplarında gördüm ki, "Bir peygamber gelecek, Faran Dağları'nın arasına gelecek, hem de kılıç da kullanan bir peygamber olacak!" diye Hind mukaddes kitaplarında var. Yâni Peygamber Efendimiz'in asrından önce yazılmış kitaplarda var. Asrından, ondan sonra gelen kitaplarda değil. "Şu bölgede şöyle bir peygamber gelecek, kılıç da kullanacak." Şaşırıyorlar, çünkü peygamberin kılıç kullanması olağan değil, alışılmışın dışında olduğundan. Kılıç da kullanan bir peygamber olacaktı diye, hayret ettiklerini okudum.

h. Peygamberlerin Sonuncusu

Sonra, (*Ene'l-mukaffî*) "Ben mukaffîyim." Mukaffî demek, hâtem demek, yâni son demek, en arkadan gelen demek. Peygamber Efendimiz peygamberlerin kervanının en arkasında, en son peygamber olarak gelmiştir. Ondan sonra peygamber yok!

Şimdi batıl bir takım yollar çıktı; Bâbilik, Bahailik falan diye. Bu câhil halkı veyahut başka diyarlardaki câhil milleti, insanları aldatıyorlar. Kendisine kitap verilmiş, kendisi peygambermiş diye iddiayla ortaya çıkıyorlar. Hazret-i

Muhammed-i Mustafâ'dan sonra peygamber yok.

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ
اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ

(الاحزاب: ٤٠)

(*Mâ kâne muhammedün ebâ ehadin min ricâliküm ve lâkin rasûla'llâhi ve hâtemen nebiyyîn*) [Muhammed sizin erkeklerinizden hiç birinin babası değildir. Fakat o Allah'ın rasûlü ve peygamberlerin sonuncusudur.] (Ahzâb, 33/40)

Peygamberlerin sonuncusu, ondan sonra peygamber yok. Kim ondan sonra ben peygamberim diye çıkmışsa yalancıdır, kâfirdir.

Ankara'da bir dükkâna girdim, eski yazıyla oraya yazmış; *Bahauallah...* Okudum, eski yazı biliyorum.

“—Bahauallah kim?” dedim.

“—İşte şu Bâbîlerin, Bahâîlerin lideri olan kimse...” Osmanlılar yakalamış onu:

“—Sen peygamberim dedin mi?” demişler.

“—Yok canım, ben öyle şey der miyim?” demiş, inkâr etmiş.

Kıbrıs'a sürmüşler, falanca kalede hapsolmuş bilmem ne filan. Ama sonra devam etmiş onun şeyi. Bana vahiy geliyor diye bazı insanları İran'da filan kandırmış. Bugün de Ankara'da, Adana'da belki İstanbul'da misyonerlerin desteğiyle belki ona kanmış, Bâbiliğe, Bahailiğe

girmiş insanlar vardır.

(*Hâtemü'n-nebiyyîn*) Peygamber Efendimiz eğriye eğri, doğruya doğru, her şeyi dobra dobra söylemiştir. “Hazret-i İsâ da peygamber değil, Mûsâ da peygamber değil, İbrâhim de peygamber değil, Zekeriyyâ da peygamber değil, Nuh da peygamber değil!” deseydi, hepsinin işi biterdi... Ama öyle demiyor. Hazret-i Adem'in peygamber olduğunu bizim peygamberimiz tasdik ediyor. Nuh AS'ı İbrâhim AS'ı, Mûsâ AS'ı, İsâ AS'ı, Zekeriyyâ AS'ı bizim Kur'an'ımız tasdik ediyor.

كَلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا

رِزْقًا

(آل عمران: ٣٧)

(*Külle mâ dehale aleyhâ zekeriyye'l-mihrâbe vecede indehâ rızkà*) [Zekeriyya AS onun yanına, Hazret-i Meryem'in yanına, mihraba her girişinde orada bir rızık bulurdu.] (Âl-i İmran, 3/37)

Meryem Vâlidemiz'i hepimiz seviyoruz, Meryem Vâlidemiz diyoruz. Çocuklarımıza Meryem adını koyuyoruz. Kucağımıza alıp seviyoruz, “Benim kızım, Meryem Vâlidemiz gibi dindar olsun!” diyoruz. Çocuğumuza Mûsâ adını koyuyoruz. Çocuğumuza İbrâhim adını koyuyoruz, İsmâil adını koyuyoruz... Neden? İslâm eğriye eğri, doğruya doğru, dobra dobra konuşur da ondan. Hak peygamberse, hak peygamber demiş.

Peygamber Efendimiz'den sonra peygamber gelmeyecek demişse; gelmeyecek... “Geldim, ben varım!” diyen yalancıdır, kâfirdir, oyundur, hiledir, atmadır, tutmadır. Yalancı peygamberler çıkmış her devirde. Yalancı peygamber değil, yalancı mâbudlar çıkmış. Peygamber ne... Ne demiş Firavun:

أَنَا رَبُّكُمْ الْأَعْلَى

(النازعات:٢٤)

(*Ene rabbükümü'l-a'lâ*) “Ben sizin en yüce rabbinizim!” demiş. (Nâziât, 2-794) Fesubhànallah...

Başka neler var, öküzler var yanında, sağında, solunda, Oziris, bilmem ne... Mısırlıların çeşitli tanrıları var. Onun için, (*Ene rabbükümü'l-a'lâ*) “Ben sizin en yüksek olan rabbinizim!” diyor.

Horoz şeklinde bir tanrıları var, insan vücudu şeklinde kafası horoz gibi... Mısır Havayolları, o Horus isimli putun kafasını hava yolu amblemi yapmış. Bir Mısırlıya dedim ki:

“—Ya siz Tayyarân-ı Mısıra, yâni Mısır Havayolları'na başka amblem bulamamış mısınız? Gitmişsiniz, firavunlar zamanındaki putlardan birisinin kafasını, oraya amblem olarak almışsınız.”

Hani bizim Türk Havayolları'nda şöyle bir ay gibi işarettir. Herkesin kendine göre işareti var. Suud Havayolları'nda yeşil zemin üzerinde (*Lâ ilâhe illa'llàh, Muhammedün rasûlü'llàh*) yazısı var.

Mısır Havayolları'nda Horus isimli putun, mabudun kafası, Tayyarân-ı Mısır'ın amblemi olarak. Yâni çok putlar olduğundan buraya geçtim. Ne demiş o mel'un Mısır hâkimi Firavun:

قَالَ لَئِنِ اتَّخَذْتَ إِلَهًا غَيْرِي لِأَجْعَلَنَّكَ مِنَ
الْمَسْجُونِينَ

(الشعراء: ٢٩)

(*Leini'tte hazte ilâhen gayrî leec'alenneke mine'l-mescûnîn*) [Eğer benden başkasını tanrı edinirsen, and olsun ki seni zindanlıklardan ederim!] demiş. (Şuarâ, 26/29)

“—Eğer benden başka bir tanrıya tapınacak olursanız, inanacak olursanız sizi asarım, keserim, bacaklarınızı, kollarını çapraz doğrarım, sizi hurma ağaçlarında sallandırırım, mahvederim sizi!” demiş.

“—Ne yaparsan yap!” demişler, Mûsâ AS'ın mucizesini görenler.

Demek ki, edepsizliğin en yükseğini kim göstermiş? Firavun göstermiş, “Ben sizin en yüce rabbinizim!” demiş.

أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِن
تَحْتِي

(الزحرف: ٥١)

(*E leyse lî mülkü mısra ve hâzihi'l-enhâru tecri*)

min tahtî.) “Şu benim altımdan akan şu Nil nehri kollarıyla ve sairesiyle, şu Mısır’ın arazileri, mülkleri benim değil mi?” (Zuhruf, 43/51) filan demiş. Hani kimin şimdi? Nerede o saltanat? Firavun gark oldu gitti. O saltanatın yerinde yeller esiyor, şimdi kimler geziyor oralarda...

Hâtemü’n-nebiyyin’den açtık, *mukaffî*’den açtık. Peygamber Efendimiz peygamberlerin kafilesinin en arkasında, en son gelen, ama şerefi en yüksek olan, seyyid-i veled-î Benî Adem, benî âdemin efendisi.

(Ve’l-hâşiru) “İnsanları toplayacak olan kimse benim, yâni hâşirim. *(Büistü bi’l-cihâdi)* Ben cihadı yapmakla ba’s olundum. Benim İslâm’ı yaymamda takdir-i ilâhi cihad olacak. *(Ve lem üb’as bi’z-zirâ’)* Ziraatle, hayvancılıkla ba’s olunmadım. Cihadla ba’s olundum.”

Bu da bizim için önemli bir nokta. “Ben cihadla görevlendirilmiş bir peygamberim; öyle ziraatla, tarımla, hayvancılıkla, tavukçulukla, kuşçulukla filan meşgul olacak bir peygamber değilim!” diyor.

Bunlar kendisini anlatırken, bu hadis-i şerifler bir taraftan neyi gösteriyor? Eski kitaplarda Peygamber Efendimiz hakkında verilen vasıfları sayıyor Peygamber Efendimiz SAS, onu gösteriyor.

Muhterem kardeşlerim,

Haşra dek ger söylenirse bu kelâm, Nice haşra ola, bu olmaya tamam!

dediği gibi, Süleyman Çelebi cennet mekânının. Rasûlüllah’ın hangi güzel halini anlatalım

da hangisini bırakalım! Seçme yapmaya bile hakkımız ve tâkatımız yoktur.

Yalnız Dede Ömer-i Rûşenî Hazretleri vardır, büyük sûfilerden... Bu Mevlanâ Celâleddin-i Rûmî gibi muazzam, manzum tasavvufî eserler yazmış, Ruşeniyye, Halvetiyye büyüklerinden Ruşeniyye şubesini kurmuş olan bir zat. Onun bir güzel ilâhisi, tevşîhi vardır, diyor ki:

*Çün doğup tuttu cihân yüzünü hüsnün güneşi,
Kim ola sevmeye bu vech ile sen mâhveşi...*

Bunu çok güzel bestelemişlerdir. Tasavvuf musikîsinde bunun çok nefis besteleri vardır. Buna tahmisler yazmışlardır, şerhler yazmışlardır. Mânâsı şu ki:

“Senin güzelliğinin güneşi doğup da, ufuktan cihanı aydınlattığı zaman, senin yüzünün o güzelliğini görüp de, sana âşık olmamak mümkün mü? Kim ola sevmeye bu güzel yüzle seni; yâni mümkün mü seni gördükten sonra, sevmemek?”

i. Peygamber SAS’ın Tesiri

Hazret-i Ali RA’a Peygamber Efendimiz’i anlatıyorlar. Çünkü Peygamber Efendimiz’den sonra sahabe-i kiram yaşadı. Ondan sonra Rasûlüllah’a erişmemiş bir nesil geldi. Onlar biliyorlar ki, bu mübarekler Peygamber Efendimiz’in ashâbı, Peygamber Efendimiz’i görmüşler, ama kendileri yetişememişler Peygamber Efendimiz’in hayatına; sonradan doğmuşlar. Diyorlar ki:

“—Anlat Rasûlüllah nasıldı? Huyu nasıldı, saçları nasıldı, gözü nasıldı, sîması nasıldı?”

Resim yok, video yok nasıl tarif edecekler? Anlatıyor, anlatıyor da Hazret-i Ali RA'dan gelen rivayette, diyor ki:⁷

مَنْ رَأَاهُ بَدِيهَةً هَابَهُ وَمَنْ خَالَطَهُ مَعْرِفَةً أَحَبَّهُ يَقُولُ
نَاعِيْتُهُ لَمْ أَرَ قَبْلَهُ وَلَا بَعْدَهُ مِثْلَهُ

(ت. ش. هب. عن علي)

(*Men raâhu bedîheten hâbehû*) “Rasûlüllah’ı ömründe ilk kez gören kimse, onu huzuruna girip de yüzüne bir baktı mı, titreme alırdı kişiyi. Onun heybetinden Rasûlüllah’ın peygamberlik heybetinden adam titremeğe başlardı. Kapıdan girdi de Rasûlüllah’a baktı mı, heybeti altında erirdi, titremeye başlardı. (*Men raâhu bedîheten*) Ansızın Rasûlüllah’ı bir defa, ilk gördüğü zaman heybeti tesiri altında kalır, tir tir titrerdi.”

(*Ve men haletahû ma’rifeten*) “Kim tanır da Rasûlüllah’ı sohbetine iştirak eder de, konuşmasını dinler de, halini huyunu anlarsa; muhalata ederse, onunla karışır, görüşürse; huyunu, ahlâkını, yaşamını tanırsa; (*ehabbahu*) onu severdi, dayanamazdı, aşık olurdu.”

Gördü, dayanamaz artık. Mümkün değil...

⁷ Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.599, no:3638; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.VI, s.328, no:31805; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.II, s.148, no:1415; İbn-i Esîr, *Üsdü’l-Gâbe*, c.I, s.15; İbn-i Sa’d, *Tabakâtü’l-Kübrâ*, c.I, s.412; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XI, s.30, no:5699; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.III, s.262; Ebü’ş-Şeyh, *Ahlâku’n-Nebiy*, C.I, s.90, no:84; Hz. Ali RA’dan.

*Göz gördü, gönül sevdi seni ey yüzü mâhım,
Kurbanın olam, var mı benim bunda günâhım?*

Ne yapayım, göz gördü, gönül sevdi. Çare mi var, mecburen aşık olacak tabii. Aşkı deryasına gark olacak, başka çaresi yok. (*Ve men reahû ma'rifeten ehabbehû*) Tanıyıp da sevmemek mümkün değil Rasûlüllah'ı; ancak kalbi mühürlü olanlar müstesna...

Allah nasib etmedi mi, olmuyor. Yâni adım atamıyor insan, elini kaldıramıyor, ayağını kaldıramıyor. *Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh* diyecek, şu parmağını kaldıramıyor. Amcasına şu sözü söyletmedi:

(Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühû.)

“—Ey amcacığım, sen bana küçüklüğümde baktın. Ey Ebû Tâlip, ey amcacığım, Ey Hazret-i Ali'nin Babası! Bir (*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühû.*) de! Evet namaz kılmadın, oruç tutmadın, şimdi ölüm döşeğindesin, öleceksin, biraz sonra ruhunu teslim edeceksin; bir (*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühû.*) de de, sana şefa'at etmeye yüzüm olsun. Allah'ın huzurunda sana şefa'at edebileyim. Amcacığım söyle şunu!” dedi.

Söyleyemedi. Bazıları dediler ki:

“—Yâ Rasûlallah, dudakları kıpırdadı, söyledi galiba?” dediler.

“—Ben duymadım.” dedi.

Allahu ekber! Allah bizi o *kelimeteyn-i şehadeteyn*'den ayırmasın... Çok mühim o. Allah nasib etmedi mi, olmuyor. Allah bize nasib etmiş söylüyoruz; bu nasibi elimizden almasın... Karganın gak derken peyniri ağzından düşürdüğü gibi, bu imanı elimizden kaybetmeyelim! Tilkilerin aldatmasıyla, öğmesiyle, söğmesiyle, döğmesiyle bu imandan vazgeçmeyelim!

“—Sen arslansın, ağasın, paşasın, ilerisin, ilericisin, devrimcisin, devrimbazsın, düzenbazsın, hokkabazsın... Senin müslümanlıkta ne işin var? 20. Yüzyıl'da bu kitaba inanılır mı?”

Ya ne yapacaksın? Hakka teslim olacaksın. Hak ne ise, ona teslim olacaksın. Hakkı incele, hakka teslim ol! Peygamber Efendimiz diyor ki:⁸

زُلْ مَعَ الْحَقِّ حَيْثُ زَالَ

(حب.ك.ع.طب.عن مخول السلمی)

RE. 13/6 (*Zül mea'l-hakkı haysü zâle*) “Hak nereye giderse, sen onunla beraber git, yâni daima hakkın yanında ol!” buyuruyor.

Biz hakkın aşığımız. Doğruluğun, gerçeğin, hakkın aşığımız, biz dalkavuk değiliz ki. Bizim alnımız açık, mantığımız sağlam, muhakememiz yerli yerinde, zihinlerimiz kuvvetli.

El-hamdü li'llâhi alâ ni'meti'l-islâm... Çok

⁸ İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XIII, s.196, no:5882; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.176, no:7276; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XX, s.322, no:763, Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.III, s.137, no:1568; İbnü'l-Esîr, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.998; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.VIII, s.29, no:2045; İbn-i Hâcer, *el-İsâbe*, c.VI, s.56, no:7854; Mahvel es-Sülemî RA'dan.

şükür Allah'a... Eski ümmetlerden deliller var, tarihten deliller var, Tevrat'tan, İncil'den deliller var, hristiyanlardan, yahudilerden, Avrupalılardan, Japonlardan, Hintlilerden, Çinlilerden delillerimiz, şahitlerimiz var... Aklımız var, mantığımız var, muhakememiz var... El-hamdü lillah, ondan müslümanız.

Ama edepsizlik yaparsa insan, *bî-edeb* olursa, *Bî-edeb, mahrum geşt ez lütf-ü rab.*

“Edepsiz Rabbinin lütfundan mahrum olur.” diyor Mevlâna Hazretleri.

Ahmed İbni Ebi'l-Havârî'yi okuduk cumartesi günü. Ne diyor:

“—Allah'a isyanla Allah'ın ikramlarına erişilmez.” diyor.

Allah'a mutî olunca erişilir. Hem günah işle, hem Allah'ın rahmetini um... Öyle şey olmaz! Mut'i olursan Allah sana ikram eder. Bir âsi oldu mu, günahkâr oldu mu, edepsiz oldu mu, bî-edeb oldu mu, yüzsüz, arsız oldu mu, iman uçar gider, kaçar gider. İman kuşu göğüs kafesinden kaçar gider, tutamazsın; uçar gider, tutamazsın.

Onun için edepsiz olmayacaksınız. Günahkâr olabilir ama edepsiz olmayacak insan, küstah olmayacak, arsız, yüzsüz olmayacak. Hata eder, hatasını anlar tevbe eder. Ama edepsiz, arsız, yüzsüz olmayacak!

Diyor ki: (*Yekûlu nâituhû*) Onu anlatmak isteyen kimse, onu anlatırken der ki: (*Lem era kablehû ve lâ ba'dehû mislehû*) “Onun gibisini ondan önce, ondan sonra hiç görmedim. Önce

de görmemiştim, tanıdıktan sonra da etraftaki insanlara bakıyorum, onun gibisi yok! Evvelinde ve ahirinde onun gibisini hiç görmedim.” der idi.

Öyle anlatırdı Peygamber Efendimiz’i anlatanlar. Hakîkaten öyleydi. Çok güzeldi Rasûlüllah Efendimiz’in yüzü. Müstesna bir nuraniyet ile parlıyordu. Onun için, sahabiden birisi diyor ki: “—Rasûlüllah’ın yüzü, çelik kılıç gibi parlıyordu.” Kılıç parlar ya ay ışığında, kılıcı kaldırırsın pırıldar falan. Ötekisi az buluyor bunu, azım-sıyor; diyor ki: “—Hadi yâ, öyle değil! Rasûlüllah’ın yüzü ay gibiydi, güneş gibiydi.” diyor. Yâni öyle değildi yüzü, şöyle değildi; pırıl pırıl nur saçıyordu. Güldüğü zaman, dişlerinden nurlar saçılıyordu. Gözlerinin güzelliğine doyum olmazdı. Sözü güzel, yüzü güzel, adı güzel, kendi güzel, huyu güzel bir peygamber... Allah’a hamd ü senâlar olsun, Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi ümmetinden eyledi. Hakîkî, has ümmetinden olmayı nasib eylesin...

j. Rasûlüllah Sevgisinin Önemi

Şimdi muhterem kardeşlerim, tabii Rasûlüllah’ı tanımamız lâzım! Peygamber Efendimiz diyor ki: “—Çocuklarınızı Rasûlüllah’ın sevgisiyle yetiştirin! Tanıtın çocuğunuza Rasûlüllah’ı...” Peygamber Efendimiz SAS’in sevgisiyle ve Kur’an-ı Kerim sevgisiyle çocuklarımızı yetiştireceğiz. Çocuk Kur’an’ı sevecek, çocuk Rasûlüllah’ı sevecek! O senin sorumluluğun altında... Sen o aşka tanış olacaksın, o aşkı sen yaşayacaksın; çocuğunu da Rasûlüllah’a âşık

bir çocuk olarak yetiştireceksin. Lafla değil... Çocuk Rasûlullah sevgisiyle büyüyecek. Neden? Peygamber SAS Hazretleri buyuruyor ki, sahih hadis-i şerifinde:⁹

فَوَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ أَكُونَ
أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَلَدِهِ وَوَالِدِهِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ

(خ.م.ن.ه.حم.در.حب.ع.هب.عن.أنس)

(*Feve'llezi nefsi bi-yedihi*) “Canım elinde olan Allah’a vallâhi, billâhi yeminler olsun ki, (*lâ yû'minü ehadüküm*) sizden biriniz mü'min olmaz; (*hatta ekûne ehabbe ileyhi min vâlidihî ve veledihî ve'n-nâsi ecmaîn*) ben onun yanında ona babasından da, evladından da, bütün sevgili insanlardan da daha sevgili olmadıkça, hakîkî bir müslüman olmaz.”

Şimdi içime, dudağıma geliyor ki, sanki hakiki müslüman yok artık etrafta... Böyle anasından, evlâdından, babasından, sevgilisinden daha çok Rasûlullah'ı seven kaç tane müslüman gösterebilirsiniz? “Hocam, işte bu!” diye kimi gösterebilirsiniz? Kaç kişi gösterebilirsiniz?

⁹ Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.14, no:15; Müslim, *Sahîh*, c.I, s.67, no:44; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.114, no:5013; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.26, no:67; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.177, no:12837; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.397, no:2741; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.405, no:179; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VI, s.23, no:3258; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.129, no:1374; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.534, no:11744; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.355, no:1175; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.29, no:70; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.490, no:17360.

Yunus Emre'ye hayranım diyor ki... Her ilâhîsinde öyle:

Yunus ne eylesin cihanı sensiz? Sen hak peygambersin şeksiz, gümansız!

Yâni, dünya gözüne görünmüyor. Yunus ne yapsın cihanı sensiz? Sen olmadıktan sonra, bağ olmuş, bahçe olmuş, gül olmuş, bülbül olmuş, aş olmuş, tatlı olmuş ne olacak? Yunus ne eylesin cihanı sensiz?

“Sen hak peygambersin şeksiz gümansız.” Tereddütsüz sen hak peygambersin, doğru peygambersin, gerçekten peygambersin! Allah'ın gönderdiği hakîki peygambersin!

Yunus ne eylesin cihanı sensiz? Sen hak peygambersin şeksiz, gümansız! Sana inanmayan, gider imansız!

Adı güzel, kendi güzel Muhammed!

Canım fedâ olsun senin yoluna, Adı güzel, kendi güzel Muhammed!

Kurban edecek kendisini. Yunus'a fırsat versen, insanın kendisini öldürmesi caiz olsa, intihar etmek caiz olsa, onu yapacak. Ama öyle olmayınca; hizmette fedâ ediyorlar.

Canım fedâ olsun senin yoluna... Nasıl olacak? Rasûlüllah'a hizmet edecek.

“—Rasûlüllah önceden yaşamış, nasıl hizmet edecek?”

Rasûlüllah'ın sünnetine hizmet eder, ümmetine hizmet eder, yoluna hizmet eder. Rızasını kazanmak için, canını dişine takar, uğraşır. Öyle

yapmışlar, öyle çalışmışlar.

Ey Allah'ım beni senden ayırma, Beni senin cemâlinden ayırma! Balığın canı su içinde dirilir; İlâhî, balığı gölden ayırma!

Yâni, “Ben seni seviyorum. Senin aşkın bir derya gibi. Ben de o deryanın içinde balık gibiyim. Deryadan balık çıktığı zaman çırpınır, çırpınır ölür. Suyun içinde yaşar, dışarıda ölür. Senin muhabbetinin deryasından beni çıkartma Yâ Rabbi! Çırpınıp, çırpınıp ölmeyeyim, o deryada ben yaşayabilirim!” diyor. Allah sevgisi, Rasûlüllah sevgisi içinde.

Bu sevgi olmayınca gerçek müslümanlık olmuyor. O zaman adam, bir acaip müslüman oluyor. Kafasında fötr, boynunda kravat, elinde falanca gazete, camiye giriyor... İmamla uğraşır, vaizle uğraşır, cemaatle uğraşır. Müslümanlığı da kimseye vermez. En iyi müslüman benim der, ötekileri düzeltmeğe çalışır. Kendisi yamuk, başkasını yamuk sanıyor, düzeltmeğe çalışıyor. İşi acayip...

“—Hocam, işte ne yapacaksınız; gençler kız arkadaşlarını alırlar, bizim subaşına gelirler burada eğlenirler. Ne yapacaksınız, genç, delikanlı!” diyor.

Günahı hoş görmek olur mu? Günahı hoş görmek, o günaha iştirak etmektir. Bir günahı bir insan tasvib ederse, onu işlemiş gibi günaha girer.

Genç torunları geliyormuş hacı babanın... Bir hacı baba bizi, içinden iyi su çıkan bir bahçesine çağırdı da; hayatımda bir acı hatıradır. Hocamız cennetmekânla beraber gittik biz de... Ben

öyle her yere gitmeyi de sevmezdim, biraz efe, biraz dik başlı insandım. Her yere gitmeyi de sevmem ama, Hocamız gitti diye biz de gittik. Adam aksakallı, yetmiş geçmiş, hacı baba, hacca da gitmiş. Ondan sonra:

“—Güzel değil mi bu yer, Hocam?” diyor.

Hocamız cennet mekân, mütebessim:

“—Güzel mâşâallah...” diyor.

İşte çamlar var, iyi su var, sertliği az, kendi özel bahçesinden çıkıyor, doldur doldur iç... Çay yap sat, enfes çayı oluyor. İyi su, İstanbul’da, boğazda, filanca yerde, iyi su fena bir şey mi yâni? Güzel yer, tamam, güzel.

“—İşte bizim torunlar filan da kız arkadaşlarını alırlar, gelirler buraya eğlenirler. Hocam ne yapacaksın, delikanlı...” diyor.

Fesühânallâh! Yâni günahı tasvib etmek olur mu? Deyneği kafasında parçalayacaksın o torunun!

“—Höt! Seni görmeyeyim buralarda, bacağını kırarım! Bir daha dolaşma!” diyeceksin.

Dedesinden korkacak. Dedesinden korkmuyor. Neden? Dedesi günaha alışmış, günahı hoş görüyor. Yâni günahı başkası yaparsa itiraz edeceksin de, torunun yaparsa memnun mu olacaksın? Böyle müslümanlık mı olur? İşte böyle müslümanlık oluyor. İslâmî bilgi olmayınca Rasûlüllah sevgisi, Allah sevgisi kalbine insanın yerleşmeyince insan hakîki müslüman olamıyor.

Allah bizi o sevgilere mazhar eylesin, hakîki müslüman eylesin... Yâni sevmediği çok şeyler

vardır üzerimizde, bizi ancak o pak edebilir. Bizi sevmediği hallerden, huylardan, sıfatlardan kurtarsın Rabbimiz... Bizi sevdiği kul eylesin...

Şimdi biz çirkefe batmışız, günahlara dalmışız, boynumuzu bükmüşüz, yüzümüz kara, elimiz boş... Dergâhındayız; biliyoruz ki onun dergâhında imkânsız diye bir şey yok... Evet ben çok kusurluyum, çok günahkârım, çok suçluyum ama; dilerse affeder, dilerse ıslah eder, dilerse ihyâ eder; yâni eşkiyâyı evliyâ yapar.

Evliyaullahın menâkıbını okuyoruz, *Tezkiretü'l-Evliyâ* kitabından veyahut *Tabakâtü's-Sufiyye* kitabından veyahut *Hilyetü'l-Evliyâ* gibi muazzam eserlerde... Bu adam kimmiş? Çok büyük evliyâ. Gönül gözü açık, kerâmetleri zâhir, çok büyük zât, bilmem ne... “İyi, güzel, mâşâallah, Allah şefaatine erdirsin!” filân diyoruz. Diyor ki:

“—Evvel halinde dağda yol kesen eşkiya idi.”

سُبْحَانَ مَنْ تَحَيَّرَ فِي صُنْعِهِ الْعُقُولِ

(*Sübhâne men tehayyera fi sun'ihî'l-ukûl*) Yâni, akıllara hayret veren işleri var Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin.

يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ
وَيُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذَلِكَ تُخْرَجُونَ

(الروم: ١٩)

(*Yuhricu'l-hayye mine'l-meyyiti ve yuhricu'l-*

meyyite mine'lhayyi ve yuhyi'l-arda ba'de mevtihâ ve kezâlike tuhracûn.) [Ölüden diriye, diriden de ölüyü o çıkartıyor; yeryüzünü ölümünün ardından o canlandırıyor. İşte siz de kabirlerinizden böyle çıkartılacaksınız.] (Rûm, 30/19) Ölüden diri çıkartıyor, kâdir Mevlâm, her şeye kâdir...

Onun o kudretine inandığımız için, bir de Erhamü'r'râhimîn'liğini duyduğumuz için, diyoruz ki:

“—Yâ Rabbi sen her şeye kâdirsin! Şu bizim, ıslah olmaz diye bir halimiz yok, sen lütfunla ıslah eyle... Bizde sevmediğin ne gibi kötü sıfatlar varsa, bizi onlardan pâk eyle... Rahmetinin deryâsına daldır, yu, yıka, temizle bizi, pâk eyle... Bundan sonra iyi kulun olalım yâ Rabbi! Şimdiye kadar günah işledik, bundan sonra sevap işleyelim... Şimdiye kadar âsi olduk, bundan sonra mutî olalım... Yâ Rabbi, bizi sana isyan ettirme! Yâ Rabbi, bizi seni bilmeyen, senin yolunda gitmeyen cahillerden, gafillerden eyleme!”

Muhterem kardeşlerim! Allah-u Teâlâ Hazretleri Habîb-i Edibi hürmetine, şu mübarek gece hürmetine, şu güzel vesîle hürmetine, bizi her türlü kötü huylardan, sıfatlardan, amellerden, fikirlerden, düşüncelerden korusun, kurtarsın ve pâak eylesin... İçimizi dışımızı nurlandırın... Kalbimizi canlandırın, gönlümüzü ihyâ eylesin... Gönlümüzü ma'rifeti nuruyla aydınlatsın...

Bundan sonraki ömrümüzü, şu andan sonraki ömrümüzü de Rasûl-ü Edîbinin sünnet-i

seniyyesini bilen ve ona sımsıkı sarılan, o yolda yürüyen, böylece şehid sevapları kazanan kullarından eylesin... “Ümmetimin fesada uğradığı zamanda, sünnetime sarılıp onu ihyâ edenlere yüz şehid sevabı veya şehid sevapları verilecek!” diye Peygamber Efendimiz’in müjdesi vardır; biz sünnetine sarılalım! Kıyafetimizi Peygamber Efendimiz’in sünnetine döndürelim! Yüzümüzü Peygamber Efendimiz’in sünnetiyle süsleyelim! İşimizi Rasûlüllah’ın emrettiği şekilde yapalım! Kazancımızı Peygamber Efendimiz’in tavsiye ettiği üzere yapalım! Rasûlüllah’ın sevgisini, rızasını, iltifatını, teveccühünü kazanmağa çılışalım! İçimize Rasûlüllah’ın sevgisinin yerleşmesi için gerekli tedbirleri alalım!

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi, Ümmet-i Muhammed’in kıyamete kadar bir grubu bozulmadan kalacak, hakkı tutacak, hakka hizmet edecek diye bildirdiği, bozulmayan zümresinden eylesin... Bid’atlardan, haramlardan, günahlardan korusun... Sünnet-i seniyyeyi anlayıp, onu başkalarına anlatan ve Ümmet-i Muhammed’e güzel hizmet eden, böylece Peygamber Efendimiz’in ayrıca iltifatını kazanan kullarından eylesin... Evvelki münasebetlerde de söylediğim bir hadis-i şerifi, beni çok duygulandırdığı için nakletmek istiyorum. Peygamber SAS Hazretleri buyurdular ki:¹⁰

¹⁰ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.155, no:12601; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXX, s.139; c.LIV, s.172, no:11430; İbn-i Hacer, *Lisânü’l-Mîzân*, c.V, s.275; Berâ ibn-i Âzib RA’dan.

وَدِدْتُ أَنِّي لَقَيْتُ إِخْوَانِي قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ
الْسَّنَا إِخْوَانَكَ قَالَ أَنْتُمْ أَصْحَابِي وَإِخْوَانِي قَوْمٌ
يَجِيئُونَ مِنْ بَعْدِي يُؤْمِنُونَ بِي وَلَمْ يَرَوْنِي

(كر. عن البراء)

RE. 459/10 (*Vedidtü ennî lakîtü ihvânî*) “Keşke ben ihvânıma kavuşsam diye içim istiyor, seviyor, öyle sevdim.”

Ihvan Arapça’da kardeşler demek. Ne olaydı kardeşlerime kavuşup görseydim. Ah edip temenni ağzından sadır oldu. (*Kàlu*) Sahabe-i kiram dediler ki: (*Yâ rasûla’llâh, elesnâ ihvânek*) “Biz senin ihvanın değil miyiz, kardeşlerin değil miyiz yâ Rasûlallah?” (*Kàle: Entüm ashâbî*) Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki: “Siz benim ashabımsınız. (*Ve ihvanî kavmün yecîûne min ba’dî*) Benim ihvanım, benden sonra gelen öyle kimselerdir ki, (*yü’minûne bî ve lem yerevnî*) bana inanırlar, beni görmeden... Onlar asıl benim ihvanımdır.” Onların böyle görmedikleri halde iman edip de, yolunca yürümelerinden duygulanmış da, “Ben de ah onlara kavuşsam!” diye Rasûlüllah Efendimiz böyle arzusunu ızhâr eylemiş.

Ashab-ı kiram, Rasûlüllah’ın sohbetine eren, onu görmek şerefine nail olan kimseler. Onlar hakkında da buyurmuşlar ki:¹¹

Kenzü’l-Ummâl, c.XII, s.184, no:34586; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XXII, s.441, no:25265.

¹¹ İbn-i Hacer, *Lisânü’l-Mîzân*, c.II, s.137, no:594; Câbir RA’dan. *Keşfü’l-Hafâ*, c.1, s.147, no:381; *Hulâsatü’l-Bedri’l-Münîr*, c.2,

أَصْحَابِي كَالنُّجُومِ بِأَيْهِمْ إِقْتَدَيْتُمْ إِهْتَدَيْتُمْ

(ق. والديلمى عن ابن عباس؛ عبد بن حميد عن ابن عمر)

(*Ashâbî ke'n-nücûm*) “Benim ashabım yıldızlar gibidir. (*Biyyihim ikteleytüm ihdeleytüm*) Onlardan hangisine iktida ederseniz, uyarsanız hidayet bulursunuz.”

Peygamber SAS Efendimiz: ¹²

s.431, no: 2868.

¹² İbn-i Hacer, *Tahlîsu'l-Hayr*, c.IV, s.204, no:2130; İmran ibn-i Husayn RA'dan.

Lafız farkıyla: Buhârî, *Sahîh*, c.II, s.938, no:2509; Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.1962, no:2533; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.695, no:3859; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.378, no:3594; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XVI, s.205, no:7222; Bezzâr, *Müsned*, c.V, s.180, no:1777; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.122, no:20174; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VII, s.126; İbn-i Abdi'l-Ber, *el-İstîâb*, c.I, s.4; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XII, s.52; Dâra Kutnî, *İlel*, c.V, s.187; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.II, s.52; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.500, no:2221; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.426, no:19833; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XVI, s.212, no:7229; Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.535, no:5988; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XVIII, s.212, no:526; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VI, s.404, no:32410; Umran ibn-i Husayn RA'dan.

Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.549, no:2303; Taberânî, *Mu'cemü's-Sağîr*, c.I, s.220, no:352; Hz. Ömer RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.267, no:18374; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XV, s.121, no:6727; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.II, s.27, no:1122; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VI, s.404, no:32413; Tahâvî, *Şerhü'l-Maânî*, c.IV, s.152, no:5673; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.IV, s.125; Heysemî, *Müsnedü'l-Hâris*, c.II, s.940, no:1036; Nu'man ibn-i Beşîr RA'dan.

Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.211, no:4871; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.II, s.285, no:2187; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VI, s.404, no:32408; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.148, no:383; Şeybânî, *el-Âhad ve'l-Mesânî*, c.II, s.47, no:726; İbn-i Esîr, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.180; Ca'de ibn-i Hübeyre RA'dan.

خَيْرُ الْقُرُونِ قَرْنِي ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ

خ. م. ت. حم. حب. ق. حل. خط. كر. عن ابن مسعود؛ ت. حم. حب. ك. طب. ش. عن عمران بن
حصين؛ ت. عن عمر؛ حم. حب. طب. ش. طح. حل. عن نعمان بن بشير؛ ك. طب. ش. وعبد بن حميد
(عن جعدة بن هبيرة؛ طس. عن أبي هريرة)

(*Hayru'l-kurûni karnî, sümme'llezîne
yelûnehüm, sümme'llezîne yelûnehüm.*)

“Devirlerin en hayırlısı benim asr-ı saâdetimdir ve benimle beraber olan insanlardır, yâni sahabedir. (*Sümme'llezîne yelûnehüm*) Sonra onlardan sonra gelenlerdir, yâni tâbiîndir. (*Sümme'llezîne yelûnehüm*) Sonra onlardan sonra gelenlerdir, yâni tebe-i tâbiîndir.”

Yâni, “En hayırlı devir, benim devrimdir. Ben ve ashabımın yaşadığı devirdir. Benim ihvanım dediğim, benden sonraki zamanda gelip, beni görmeden bana aşık olanlardır. Beni görmek için mallarını, mülklerini, ana babalarını, evlatlarını fedâ etmeye âmâde olanlardır. İhvanım onlardır. Onlara kavuşmayı özlüyorum!” buyurdu. Allah bizi Rasûlüllah’ın ihvanından eylesin... Özlediği kimselerden eylesin... Bir ölçü, her halde Rasûlüllah hakkında da doğrudur. Peygamber Efendimiz diyor ki: “Allah’ın indinde mertebemiz, dereceniz, kadriniz, kıymetiniz nedir? Allah sizi seviyor mu, sevmiyor mu? Ne kadar seviyor? Az mı seviyor, çok mu seviyor? Bunu anlamak istiyorsanız, bunun ölçüsü sizin içinizdeki Allah

Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.V, s.335, no:5475; Ebû Hüreyre RA’dan.

Keşfü’l-Hafâ, c.II, s.245, no:1265; RE. 280/5.

sevgisidir. Siz Allah'ı seviyorsanız, Allah da sizi seviyor. ” Hadis-i kudsîde buyruluyor ki: ¹³

قَالَ اللَّهُ تَعَالَى أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِي فَلْيُظَنَّ بِي مَا

شَاءَ

ابن أبي الدنيا، والحكيم، حب. عد. طب. ك. ق. وتمام عن وائلة؛ والشيرازي في الألقاب عن (أنس)

RE. 328/10 (*Kàle'llàhu azze ve celle: Ene inde zanne abdî bî*) “Aziz ve Celîl olan Allah buyurur: Ben kulumun hakkımdaki zannına göreyim, nasıl zannederse ben öyleyim. (*Felyezunne bî mâ şâ'*) Bana nasıl isterse, öyle zan beslesin!” Hadis-i kudsî böyle. Allah'ın kuluna muamelesi, kulunun muamelesine göre, kulunun Allah'a ibadetine göre... Kul Allah'ı seviyorsa, Allah da kulu seviyor. Kul Rabbini zikrediyorsa, Rabbi de kulunu zikrediyor. Ayet-i kerimeyle sâbit:

فَاذْكُرُونِي أَذْكَرُكُمْ

(البقرة: ۱۰۲)

¹³ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.491, no:16059; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.395, no:2731; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.402, no:633-635; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.268, no:7603; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.6, no:1006; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.II, s.384, no:1546; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Muhtadırîn*, c.I, s.31, no:16; Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühd*, c.I, s.318, no:909; Abdullah ibn-i Mübârek, *Müsned*, c.I, s.40, no:39; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XV, s.373, no:1841; Vâsile ibn-i Eska' RA'dan.

Mecmaü'z-Zevâid, c.III, s.57, no:3887; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.888, no:1894; Münâvî, *el-Ehâdîsü'l-Kudsiyye*, c.I, s.38, no:72; *Câmiu'l-Ehâdîs*, c.XV, s.50, no:14946.

(*Fe'zürûnî ezkürküm*) [Öyle ise siz beni anın ki, ben de sizi anayım!] (Bakara, 2/152) buyruluyor.

Bir hadis-i kudsîde buyruluyor ki:¹⁴

أَنَا جَلِيسٌ مَنْ ذَكَرَنِي

(*Ene celîsü men zekeranî*) “Ben Azimü’ş-şan, beni zikredenin yanında olurum, meclisinde olurum, bulunduğu yerde onunla beraber olurum.” Buyuran Allah-u Teâlâ Hazretleri...

Mekândan münezzeh alemlerin Rabbi ama, işte böyle...

Sonra:

“—Eğer kulum bana bir karış gelirse, ben ona bir arşın gelirim... O bana bir arşın gelirse, ben ona bir kulaç gelirim... O bana yürüyerek gelirse, ben ona koşarak giderim... Yâni, ondan bir gayret olsun, ben ondan kat kat fazlasını ona ihsan ederim.” diyor.

Demek ki, Allah sevgisi ve Allah tarafından sevilmenin ölçüsü bu olduğuna göre, bu ölçü, Rasûlüllah için de sanıyorum aynı ölçüdür. Rasûlüllah’ın seni sevip sevmediğini merak ediyorsan, Rasûlüllah’ın sevgisi ve muhabbetiyle senin gönlün ne alemde, onu bir yokla... Ne kadar seviyorsun?

“—Seviyorum...”

Ne kadar seviyorsun, gerçekten mi seviyorsun, gerçek mi seviyorsun?

¹⁴ Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.1 s.451, no:680; Ka'bü'l-Ahbar'dan.

Bir hadis-i şerifte şöyle bildiriliyor:¹⁵

جَاءَ رَجُلٌ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ يَا
رَسُولَ اللَّهِ إِنِّي لَأُحِبُّكَ فَقَالَ أَنْظِرْ مَاذَا تَقُولُ قَالَ
وَاللَّهِ إِنِّي لَأُحِبُّكَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ فَقَالَ إِنْ كُنْتَ
تُحِبُّنِي فَأَعِدَّ الْبَلَايَا إِنَّ الْبَلَايَا أَسْرَعُ إِلَى مَنْ
يُحِبُّنِي مِنَ السَّيْلِ إِلَى مُنْتَهَاهُ

(حب . ت . هب . عن عبد الله بن المغفل)

(*Câe racülün li'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve sellem, fekàle*) Birisi Peygamber SAS Hazretleri'ne geldi ve dedi ki:

(*Yâ rasûla'llàh, innî leühubbuke*) “Yâ Rasûlallah, muhakkak ki ben seni seviyorum!”

Peygamber SAS Efendimiz de dedi ki:

(*Ünzur mâ zâ tekül*) “Ne söylediğine dikkat et! Gerçekten seviyor musun?”

(*Va'llàhi innî leühubbuke*) “Allah’a yemin olsun ki, gerçekten ben seni seviyorum!” dedi.
(*Selâse merrât*) Üç kere tekrarladı.

(*Fekàle*) Bunun üzerine Peygamber SAS Efendimiz şöyle buyurdu:

¹⁵Tirmizî, *Sünen*, c.VIII, s.351, no:2273; İbn-i Hibban, *Sahîh*, c.VII, s.185, no:2922; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.173, no:1471; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VII, s.218; Taberî, *Tehzîbü'l-Âsâr*, c.VI, s.10, no:2526; Abdullah ibn-i Mugaffel RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.471, no:16600; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.228, no:6187.

(*Feeidde'l-belâyâ*) “O zaman gelecek belâlara, sıkıntılara hazırlan! (*Inne'l-belâyâ esrau ilâ men yuhibbunî mine's-seyli ilâ müntehâhu*) Çünkü, belâların beni seven kimseye gelmesi; selin, durak yerine akması gibi hızlıdır. Beni seven insanlara, dağdan selin geldiği gibi, güldür güldür sıkıntılar gelir.” buyurdu.

.....

k. Dua

Sübhâne rabbiye'l-aliyyi'l-a'le'l-vehhâb...

El-hamdü lillâhi hakka hamdihî, ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Allahümme yâ Rabbenâ, yâ Rabbenâ, yâ Rabbenâ! Yapmış olduğumuz ibadetlerimizi, taatlerimizi, namazlarımızı, niyazlarımızı, oruçlarımızı, hayrât ü hasenâtımızı, zikr ü tesbihâtımızı, hatm-i hâcegânımızı; kardeşlerimiz tarafından çeşitli güzel niyetlerle okunmuş olan Kur'an-ı Kerim hatimlerini, yâ Rabbi lütfunla, kereminle kabul eyle...

Hâsıl olan ücûr u mesûbâtı, evvelâ Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafâ –*aleyhi efdalü's-salâvât ve ekmelü'ttahiyyât ve't-teslîmât*– Hazretleri'ne hediye eyledik, şu anda vâsıl eyle yâ Rabbi! Peygamber Efendimiz'i, bu sâlât ü selâmları, hatimleri okuyan, zikirleri yapan kardeşlerimizden ve bizlerden, cümlemizden hoşnut eyle yâ Rabbi! Peygamber Efendimiz'in iltifatına, rızasına,

şefaatine, sevgisine ermeyi cümlemize nasib eyle yâ Rabbi!

Peygamber Efendimiz'in sünnet-i seniyyesini öğrenip, Peygamber Efendimiz'in sünnetini ihyâ eyleyip, hayatımızda tatbik eyleyip, şehid sevapları kazanmayı cümlemize nasib eyle yâ Rabbi! Bid'atlardan bizleri uzak eyle yâ Rabbi!

Peygamber-i zîşânımızın o mübarek, tertemiz, yıldız emsâli ashâb-ı kirâmının, ezvâc-ı tâhirât, ümmehât-ı mü'minîn vâlidelerimizin, evlâd-ı Rasûlüllah, Peygamber Efendimiz'in mübarek zürriyet-i tayyibesinin, Peygamber Efendimiz'in mübarek halifelerinin ve mânevî yolunu devam ettiren verese-i nebî, ulemâ-i muhakkikîn, müşşidîn-i kâmilîn olan cümle evliyâullah ve şeyhimiz Muhammed Zâhid-i Bursevî'ye kadar turûk-u aliyyelerimiz silsilelerinden güzeran eylemiş olan sâdât u meşâyihimize; ve o mübareklere tâbî olan, onların terbiyelerinden geçmiş olan halifelerinin, müridlerinin ruhlarına ayrı ayrı hediye eyledik vâsıl eyle yâ Rabbi!

Yâ Rabbi, senin sevdiğin ne kadar sevgili kulların, evliyâ ü mukarrabînin varsa, sâlih kulların varsa, onların ruhlarına hediye eyledik vâsıl eyle yâ Rabbi! O sevgili, mübarek, yüce kullarının mânevî yardımlarına, himmetlerine, teveccühlerine, iltifatlarına bizleri nâil eyle yâ Rabbi! Bizi onlarla haşreyle yâ Rabbi!

Ahirete göçmüş olan, ta ilk zamanlara kadar müslüman ecdâd ü ceddât, akraba u taallûkât, âbâ u ümmehâtımız, ihvân u yârânımızın, evlâd ü zürriyyâtımızın ruhlarına da ayrı ayrı hediye

eyledik vâsıl eyle yâ Rabbi! Ruhlarını şâd eyle yâ Rabbi! Kabirlerini cennet bahçesi eyle yâ Rabbi!

Şu diyarlarda medfun bulunan sahabe, evliyâ ve sâlihlere de hâssaten hediye eyledik, vâsıl eyle yâ Rabbi! Beykoz'da makamı bulunan Yûşâ AS'a, Eyüp'te türbesi bulunan Ebû Eyyûb el-Ensârî Efendimiz Hazretleri'ne; ve İstanbul'da medfun bulunan sahabe, tabiîn ve diğer sâlihînin ervâhına; ve hâssaten hocamız, şeyhimiz Muhammed Zâhid-i Bursevî'ye hediye eyledik vâsıl eyle yâ Rabbi!

Şu diyarları senin yolunda cihad ederek fethetmiş olan, cennet mekân Fâtih Sultan Muhammed Han Hazretleri'ne, ve onun hadis-i şerifle medhedilmiş bulunan mübarek ordusu mensublarına; ve bu cihadları yaparken şehid olanların ve gâzi kalanların ruhlarına hediye eyledik vâsıl eyle yâ Rabbi!

Yâ Rabbel-âlemîn, bu iyi kullarından ayrı bizim daha başka tanıdığımız, tanımadığımız mü'min kardeşlerimize de, kusurlu da olsa, günahkâr da olsa lütf u kereminle tecellî eyle yâ Rabbi! Şu mübarek kandil gecesinde onların da ruhlarını şâd eyle yâ Rabbi! Azabları olanların azablarını def ü ref ü izâle eyle yâ Rabbi! Seyyatları olanların seyyiatını hasenâta döndür yâ Rabbi!

Yâ Rabbe'l-âlemîn, biz yaşamakta olan, imtihanı devam eden mü'min kullarına da tevfiğini refîk eyle... Yâ Rabbi bize her şeyden önce Kur'an-ı Kerim yolunda, Peygamber Efendimiz'in

yolunda yürümeyi nasib eyle yâ Rabbi!

Basîretimizi güşâde eyle yâ Rabbi! O basîretimizle hakkı hak olarak görüp, ona uymayı nasîb eyle yâ Rabbi! Ahir zamanın fitneleri çoğaldı yâ Rabbi, bâtilı bâtil görüp, teşhis edip, anlayıp, ondan korunmayı da nasîb eyle yâ Rabbi! Hâssaten Mesîhî Deccal'ın fitnesine uğratma yâ Rabbi!

Dininden saptırma yâ Rabbi! Ayaklarımızı doğru yoldan kaydırma yâ Rabbi! İzzetten sonra zillete uğratma yâ Rabbi! Kabul olmuşken dergâhtan koğdurma yâ Rabbi! Bizi ve zürriyetlerimizi, imandan sonra küfre düşürme yâ Rabbi! Dedelerimizin bize emanet eylediği şu mübarek beldeleri, şehidlerin kanlarını dökerek, senin yolunda cihad ederek fethettikleri bu diyarları, bizim kusurlarımızdan dolayı kâfirlerin eline geçirtme yâ Rabbi!

Yahudilerin bozulduğu, hristiyanlığın bozulduğu gibi, müslüman cemaati bozma yâ Rabbi! Mağdûbi aleyhim ve dâllîn zümresi haline getirme yâ Rabbi!

Yâ Rabbe'l-âlemîn, bizi haramlardan ve günahlardan koru... Şeytanın şerrinden, nefsin şerrinden koru yâ Rabbi!

Dünyanın ve ahiretin bildiğimiz bilmediğimiz her türlü hayırlarını, senin lütf u kereminden, biz lâyıık olmasak dahi, Ekremü'l-ekremîn olduğun için niyaz ediyoruz, bizlere ihsân eyle yâ Rabbi!

Dünyanın ve ahiretin her türlü şerlerinden sana sığınıyoruz yâ Rabbi! Senden de sana sığınırız yâ Rabbi! Senin gazabından senin rahmetine iltica

ederiz yâ Rabbi! Bize rahmetinle muamele eyle
yâ Rabbi!

Cümlemize helâl, hayırlı, temiz kazançlar
nasîb eyle yâ Rabbi! Göz ve gönül tokluğu ver
yâ Rabbi! Haramlara göz diktirme yâ Rabbi!
Harama el uzattırma yâ Rabbi! Haram lokma
yedirme yâ Rabbi! Günahlara bulaştırma yâ
Rabbi! İmanımızı zayıflatma yâ Rabbi!

Evlatlarımızı, ailelerimizi, nesillerimizi, zürri-
yetlerimizi de lütfunla, kereminle ıslah eyle yâ
Rabbi! Onlara karşı

vazifelerimizi güzel yapmayı nasîb eyle
yâ Rabbi! Onları mü'min-i kâmiller olarak
yetiştirmeyi nasîb eyle yâ Rabbi!

Mü'minlerin arasındaki tefrikaları izâle eyle yâ
Rabbi! Mü'minlerin gönüllerini birbirleriyle cem
ve te'lif eyle yâ Rabbi! Kâfirlerin birliklerini
mahv u perişan eyle yâ Rabbi! Müslümanların
aleyhinde kurdukları hile ve desîseleri kendi
aleyhlerine döndür yâ Rabbi!

Müslümanlara zulmeden kâfir ve zâlimlerin
kendilerini, karılarını ve çocuklarını, mallarını
ve diyarlarını müslümanlara ganimet ver yâ
Rabbi! Müslümanların ahını zâlimlerden, bu
dünyada da al yâ Rabbi! Müslümanlara da,
aleme de, ibret-i alem olacak şekilde göster yâ
Rabbi!

Yâ Rabbe'l-âlemîn, Habîb-i Edîbin hürmetine,
Kur'an-ı Hakîmin hürmetine, okunan hatimler
hürmetine, çekilen zikirler hürmetine, salât ü
selâmlar hürmetine, İsm-i A'zamın hürmetine,
Esmâ-i Hüsnân hürmetine dualarımızı kabul

eyle... Reddetme yâ Rabbi! Duaların kabul olması şartlarına sahip olmasak da, reddetme yâ Rabbi! Bizi o şartlara sahip eyle yâ Rabbi!

Bi-hürmeti esmâike'l-hüsnâ ve habîbike'l-müctebâ ve bihürmeti esrârı sûreti'l-fâtihah!

.....

Evvelki kandillerden beri adetimiz, sevgili kardeşlerim! Burada bir musafaha yaparız, kandilleşiriz, tebrikleşiriz. Çünkü hepimizin birbirimizi evlerinde ayrı ayrı ziyaret edecek vakti olmayabiliyor. Allah hepinizden razı olsun... Şöyle bir kandilleşme yapalım!

Sırayla kandilleşme yapıyoruz. Herkes birbirinin elini musafaha ederek sıkılmış oluyor. Bu kandilleşmeyi yaptıktan sonra, tabii uzaklara gidecek, vasıta bulamayacak kardeşlerimiz olabilir; onlara müsaade olur, isterlerse gidebilirler. Kalan kardeşlerimizle kandil gecelerinde burada bir de tesbih namazı kılarız.

O tesbih namazını da kılalım, evlerimize dağılalım! Ondan sonra şahsen sevaplı amellerle evinizde vakit geçirebilirsiniz.

Hediyeleşin, birbirinizle muhabbet edin! Birbirlerinizin kusurlarını bağışlayın! Birbirinizle Allah'ın emrettiği gibi kardeşler olun!

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

29. 08. 1993 - İskenderpaşa

[Bütün MÜBAREK GÜN VE GECELER
sohbetlerine PDF olarak
ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
KÜRSÜ